

Ter Heide

nieuws

"Het zijn kleine gebaren
die Luc zo uniek maken"

"Wat de ouders allemaal
gerealiseerd hebben,
is niet op te noemen"

Ter Heide nieuws
Speciale editie 50 jaar Ter Heide

Delen in de feestvreugde

2021 is een zeer bijzonder jaar voor Ter Heide. We bestaan op 8 maart 2021 officieel 50 jaar! Een gouden jubileum, maar in deze aparte tijden kunnen we onze feestvreugde niet delen zoals we dat gewoon zijn. Toch kunnen we ook zonder grootse evenementen mooie herinneringen met jou delen en genieten van kleine, maar fijne momenten binnen onze bubbels. Deze speciale editie van Ter Heide nieuws is daar maar één voorbeeld van, want we hebben toch nog heel wat in petto voor 2021.

Het eerste uur

Iets bijzonders als ons 50-jarig bestaan doet mij altijd terugdenken aan mooie verhalen uit het verleden. Zonder de grondleggers van het eerste uur hadden we onze deuren nooit kunnen openen. Denk maar aan Georges Vols, de oprichter van IGL (1967) en onze eerste Algemeen directeur, maar ook aan gouverneur Roppe die al in 1964 de nodige mensen bijeenbracht en alles in gang zette, of aan de oud-directieleden en alle medewerkers die de weg hebben gebaad naar waar we vandaag staan.

In de beginperiode werkten we ook schouder aan schouder met de ouders en familieleden van onze bewoners. Het Oudercomité heeft enorm veel betekend voor Ter Heide en was altijd bereid om letterlijk en figuurlijk de handen uit de mouwen te steken. Van 1971 tot nu hebben ongelooflijk veel mensen zich ingezet voor het geluk van onze bewoners. Daar ben en blijf ik enorm dankbaar voor.

Van en voor mensen

Dat Ter Heide intussen 50 jaar mag bestaan, hebben we dan ook te danken aan heel veel mensen. Dat is altijd de rode draad geweest doorheen ons verhaal: Ter Heide is een organisatie van en voor mensen. Het zijn dan ook onze medewerkers en bewoners die we op 8 maart op de eerste plaats wilden zetten. Voor onze bewoners kozen we voor een lekkere verrassing waar iedereen blij van wordt: taart. Om het zo coronaproof mogelijk te houden, kregen medewerkers een lekker blikje pralines met een dankboodschap.

Feestjaar

Naast dit gezellige verjaardagsmoment, staan er nog enkele andere plannen op onze agenda. Het doel is om er een coronaveilig, maar feestelijk jaar van te maken. Onze ergotherapeuten doen samen met de bewoners verschillende creatieve activiteiten in het thema '50 jaar Ter Heide'. Maar ook medewerkers kregen gedurende de maanden mei en juni verschillende leuke opdrachten voorgeschoteld die ze samen met hun werkbubbel tot een goed einde moesten brengen.

We wachten nog even af wat het najaar brengt, maar hopelijk kunnen we dan samen met onze vennoten van IGL ook een officieel verjaardagsmoment organiseren. En de geplande festiviteiten die dit jaar niet konden doorgaan? Daar kunnen we hopelijk met een beetje uitstel toch nog samen met jou van genieten in 2022.

Bladeren doorheen de geschiedenis

De toekomst heeft nog veel mooie dingen in petto voor Ter Heide, maar in deze editie van Ter Heide nieuws kijken we vooral naar de mooie realisaties van de afgelopen 50 jaar. Blader mee doorheen onze geschiedenis en haal samen met ons mooie herinneringen op.

Paul Geypen,
Algemeen directeur

Het ontstaan van IGL & Ter Heide

Meer dan 50 jaar geleden werd onze provincie geconfronteerd met de schrijnende problemen van ouders die nergens terechtkonden met hun vragen en zorgen voor hun kinderen met één of meer lichamelijke en verstandelijke beperkingen. Ook volwassenen met dergelijke beperkingen stonden in de kou. Voor hen was er zelfs maar één plek waar zij terechtkonden: de psychiatrie. En dan nog met een erg beperkte opnamecapaciteit. Het was dus dringend tijd voor een oplossing.

Voortrekkers van de gehandicaptenzorg

De twee spilfiguren die hier verandering in probeerden te brengen, waren gouverneur Roppe en Georges Vols. In 1964 bracht de gouverneur een aantal enthousiaste mensen samen in een Contactcommissie die moest zorgen voor de coördinatie van hulp aan mensen met een beperking. Georges Vols was één van deze enthousiastelingen. Al snel werd door de commissie een Werkgroep voor Gehandicapten in het leven geroepen, onder leiding van Georges Vols. Deze werkgroep adviseerde de oprichting van een anker voor het ondersteunen en uitbouwen van de zorgverlening voor mensen met een beperking in Limburg.

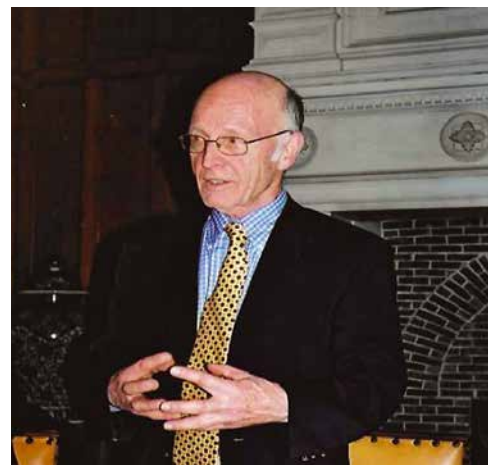
Een huis en thuis

Dat anker werd in 1967 de Intercommunale Maatschappij voor Hulp aan

Gehandicapten en Jeugdbescherming in Limburg. Kortweg: IGL. Lokale overheden, de provincie en het private initiatief bundelden daarin hun krachten en bekommerden zich samen over de gehandicaptenproblematiek. Niet veel later startte IGL met de bouw van een huis en thuis voor kinderen met een verstandelijke beperking: Ter Heide.

Op 8 maart 1971 werden de eerste 5 bewoners verwelkomd in de eerste leefgroep.

Georges Vols stond als directeur en medeoprichter van IGL en als eerste Algemeen directeur van Ter Heide in voor de vlotte uitbouw van de organisatie. Samen met oud-directeur zorg Rik Geerts, die hij in januari 1971 aanwierf als verpleger en die later doorgroeide naar adjunct-directeur, en met adjunct-directeur Mathieu Gielen werd Ter Heide in de pioniersjaren stap voor stap uitge-

bouwd tot professionele voorziening. Voor de verdere uitbouw nam ook Jean Vanempten een belangrijke taak op en bekommerde zich veel om de infrastructuur uitbouw van de organisatie. Heel wat mensen zetten samen met hen hun schouders onder deze uitbouw. De rest is intussen geschiedenis.

Bewoners in de kijker: Johan en Luc 50 jaar in Ter Heide

Ter Heide blaast 50 kaarsjes uit, maar ook enkele bewoners van de allereerste leefgroep verblijven al even lang bij ons. We zetten Johan en Luc daarom graag in de kijker.

Luc Peeters

Ter Heide bestaat 50 jaar. WAUW! En ik heb het voorrecht gehad om dit vanaf het begin te mogen meemaken. Als zus van Luc en dochter van ouders die een heel belangrijk stuk van hun leven gewijd hebben aan Ter Heide, mag ik de trotse eigenares zijn van mooie herinneringen.

Een zorg minder ... of meer?

Ik zie mij nog gaan door de gang. Rechtdoor en dan rechtsaf, de laatste deur links. Daar was het paviljoen dat Lucs nieuwe thuis werd. Ik herinner mij nog als kind dat het heel raar voelde. Thuis was anders zonder onze Luc. Ik herinner mij de bittere tranen in de ogen van moeke en dan de geruststellende woorden van vake die daar steeds op volgden.

De zorg van je kind moeten overlaten aan anderen, aanvaard dat maar eens ... Het voelde soms als een zorg minder, maar tegelijkertijd een zorg meer. Als kind van amper zeven was het raar dat

de continue aanwezigheid van Luc thuis ineens weg was. Ik miste hem ook wel, maar de begeleiders van de groep waren zo lief en zorgzaam. Niet alleen voor Luc, maar ook voor ons. Onze knuffelaar kwam daar goed terecht.

Een huisje en thuisje

Luc is vaak verhuisd (van Genk naar Zonhoven naar Hoepertingen), maar hij deed dat super. Hij werd hierin goed begeleid. Ook voor mijn ouders was het niet altijd een gemakkelijk proces. Luc had steeds 2 'thuizen': eentje in Hasselt en eentje in Ter Heide. Zo hebben mijn ouders het altijd gezien. De medebewoners en begeleiding van de leefgroep zijn een soort tweede gezin waar Luc woont. Lucs familiekring (en dus ook de onze) werd steeds groter en groter.

Grote betrokkenheid

Mijn ouders (Gust en Gaby) waren steeds heel betrokken bij Ter Heide. Eerst als voorzittend ouderpaar van het Oudercomité, uiteindelijk als secretaris in de Gebruikersraad. Deze betrokkenheid

heeft ook mij beïnvloed. In het middelbaar konden we een project voordragen om geld in te zamelen voor een goed doel. Mijn Ter Heide project kwam als winnaar uit de bus! We mochten van ons gespaarde geld allemaal speelgoed kopen voor Ter Heide. Het was ongelooflijk hoe goed onze minidelegatie werd onthaald ... met rondleiding en al.

Ik ben ervan overtuigd dat mijn eigen studiekeuze bepaald is door alles wat ik zag en hoorde van Ter Heide. Als kinesiote/psychomotorisch therapeute heb ik lang met het grootste plezier in de gehandicaptensector gewerkt. Eén van mijn leukste herinneringen hier is dat ik op een netbaltornooi ineens onze Luc op het terrein zag verschijnen. Top toch!

Wat hem uniek maakt

Om de 14 dagen kwam Luc in het weekend naar huis. Alles stond dan in het teken van hem. Toen hij nog klein was, zwaaide hij altijd met een soort felgekleurde reuze duploblok in zijn hand. Later werden het gele trommelstokjes. De lichtspelingen door het heen en weer zwaaien werden

door onze Luc met de grootste omzichtigheid bewonderd. Gelukkig zijn met kleine dingen, dat is onze Luc.

Systematisch vliegen de jaren voorbij. Op dit moment zijn het niet meer de trommelstokjes. Het is nu het teken (gebarentaal) dat Luc maakt als hij een koffietje wil, dat hem zo uniek maakt. Samen kijken we naar een fotoalbum ... zoveel opendeurdagen, runs, kerstmarkten, sinterklaasfeestjes, paasfeestjes, BBQ's ... Maar het voorbije jaar was toch het meest intense.

Behulpzaam en begripvol

Het grote overkoepelende plaatje:

bedankt voor de goede zorgen. Dat blijven jullie als instelling waarmaken. Soms moesten waarschijnlijk zeer moeilijke, weldoordachte beslissingen genomen worden. Soms met veel verdriet van afscheid nemen, maar steeds met oog voor zorgzaamheid en begrip.

Het lokale plaatje in Brik 4: wat ik al wist, werd weer eens bevestigd als ik een glimp kan opvangen van buiten aan de deur. Lucs maatjes zien er zo gelukkig en verzorgd uit. Jullie als personeel zijn zo behulpzaam en begripvol, maar vooral ook een luister-

rend oor. Op weekends dat ik Luc niet mocht komen halen, was mijn wekelijks WhatsAppmoment iets om steeds naar uit te kijken. Als ik Luc wel mag komen halen, zie ik dat jullie dit steeds appreciëren en ondersteunen.

David, je bent een pracht van een verantwoordelijke met een topteam! Ik kijk ernaar uit om terug in Brik 4 binnen te komen en naar Lucs kamertje te mogen gaan. De gang door, laatste deur links ...

Mieke,
zus van Luc Peeters

Johan Claes

8 maart 1971, ik weet het nog heel goed, ook al was ik nog maar 8 jaar. Een gewone school was voor mij geen optie dus mama en papa waren al een tijdje op zoek naar een geschikte opvangmogelijkheid voor mij, aangepast aan mijn speciale noden.

Een nieuwe omgeving

In het verre Genk opende een nieuw MPI de deuren. Samen met mijn mama, papa, zussen en broers begon ik aan mijn eerste dag in Ter Heide. Het was wennen aan de nieuwe omgeving en al die nieuwe gezichten. Maar al snel vond ik mijn draai tussen die lieve opvoedsters en begeleiders. Ik maakte er kennis met mijn nieuwe vrienden: Luc, Marc, Jan en Eric.

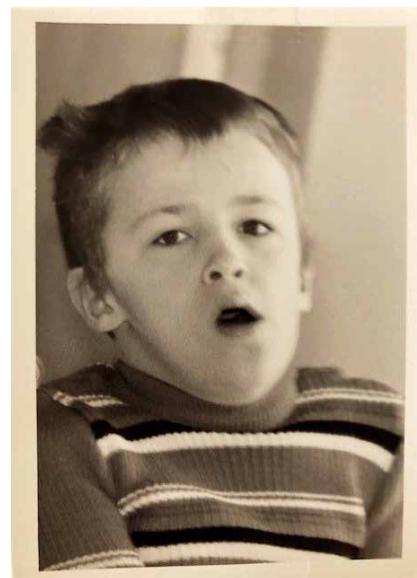

In 1981, toen ik 18 jaar werd, mocht ik verhuizen naar de nieuwe gebouwen in Zonhoven. Ik was nu één van de grote jongens. Ik kwam terecht in Spar 2: een gezellige groep van grote jongens en meisjes waar ik me wel thuis voelde. Ik had er de tijd van mijn leven. Lekker eten, uitstapjes, tijd om te rusten en muziek te luisteren, maar ook actief te zijn. Wandelen (zelfs een toertje achterwaarts rijden op het terrein) kruipen, blokken stapelen ... Het hoorde er allemaal bij. Ook regelmatig naar huis gaan deed ik bijzonder graag. Mama en papa kwamen me dan halen in het weekend en verwendeten me thuis met de lekkerste dingen.

Mijn vertrouwde huisje

In het voorjaar van 2010 werden de leefgroepen van de Spar verbouwd en zo verhuisden we met de hele groep van Spar 2 naar Spar 3. Ik had nu mijn eigen kamer waar ik tot rust kon komen en muziek kon luisteren.

In 2011 was mijn, ik noem het graag zo, 'actieve carrière' voorbij. Ik ging terug naar mijn vertrouwde huis. Spar 2 was immers verbouwd en hier had ik nu ook mijn eigen kamertje. Maar wat nog belangrijker was voor mij, was de doelgroep. Het was immers een groep met ouder wordende bewoners waar alles wat rustiger aan mocht. Hier kwamen mijn grootste troeven dan ook tot hun recht. Op uitstap gaan en lekker eten, genieten van een kop koffie en een lek-

ker stukje Limburgse vlaai, rustig naar Vlaamse klassiekers luisteren met mijn vrienden of in mijn eentje met mijn kop-telefoon. Ik blijf nu 's middags ook wat langer liggen na mijn middagdutje.

Een groot feest

Normaal gezien hadden Eric, mijn vriend van het eerste uur, en ik een groot feest gegeven op 8 maart 2021, maar corona heeft er anders over beslist. Eric is er niet meer, maar het feest gaat er sowieso nog komen. Samen met mijn mama en iedereen die mij liefheeft gaan we een groot feest houden met veel, heel veel lekkers.

Johan Claes,
bewoner Spar 2

EEN REIS DOOR DE TIJD

1980

Indoor carnavalstoet

Midden jaren 80 vond één van de eerste carnavalstoeten van Ter Heide plaats. Althans, een indoor carnavalstoet, want door de slechte weersomstandigheden kon de carnavalsstoet niet buiten plaatsvinden. Daarom besloten de toenmalige buurtverantwoordelijken en animatoren om verkleed als matrozen de gangen en burelen vol te gooien met confetti! Gelukkig kon de toenmalige directeur daar (na een bulderende uitbrander) eens goed mee lachen, net zoals wij! De zeven matrozen moesten toen de hele gang en burelen zuiver maken i.p.v. het scheepsdek schrobben.

Kleinere leefgroepen

Voor 1990 telde elke leefgroep een 15-tal bewoners. Het dagprogramma was dan ook zwaar voor de leefgroepmedewerkers. Thuisverpleegkundigen waren toen ook nog niet aan de orde. Geleidelijk aan veranderde het aantal bewoners per leefgroep van 15 naar 10 personen. Hierdoor konden we de bewoners beter begeleiden.

1990

De eerste Ter Heide Happening

Op 4 mei 1997 was de eerste Ter Heide Happening een feit. Het evenement startte als een samenwerking van fietsgroep De Jokers en de gemeente Zonhoven. Er werden tal van activiteiten gedaan zoals wandelen, fietsen en voetballen. Deze eerste editie won de ploeg van de Linde het mini-voetbaltoernooi. Het werd de start van een mooie traditie.

Bewonersdag in het teken van Jean Vanempten

In de 'nillies' werden verschillende bewonersdagen georganiseerd. Hierbij werden alle bewoners van de verschillende campussen uitgenodigd in campus Zonhoven om deel te nemen aan leuke activiteiten op maat. In 2008 stond deze dag volledig in het teken van de pensioenstelling van Algemeen directeur Jean Vanempten. Het werd een spelnamiddag om 'U' tegen te zeggen met Romeinen, Galliërs en Kelten, volgeladen Ter Heide busjes die voortgetrokken werden en heel wat zotte opdrachten voor bewoners én personeel.

2008

Van luiers naar pampers

Pampers? Daar was in de beginjaren van Ter Heide geen sprake van. In de leefgroepen moesten we ons redden met stoffen luiers. Een hele opgave, want deze luiers werden herbruikt. Ze moesten om de paar uren vervangen, afgespoeld en dan gewassen worden, ook 's nachts. Niet zo bevorderlijk voor de nachtrust. Dankzij pampers is intussen gelukkig de goede nachtrust van de bewoners verzekerd.

1970

Van gewichtheffen tot tilhulpen

In de jaren 70-80 waren de opvoeders verantwoordelijk voor het tillen van de bewoners. Zowel bewoners uit bed halen als bewoners met rolstoel en al in de busjes van Ter Heide tillen was een hele opgave. Dit was erg belastend voor de rug. Gelukkig heeft de technologie ons een duwtje in de rug gegeven. Door middel van nieuwe richtlijnen, opleidingen en hulpmiddelen zoals de tillift is het tillen van onze bewoners nu minder belastend voor de opvoeders.

Van heterogene naar homogene leefgroepen

In de beginjaren van Ter Heide waren onze leefgroepen heterogeen. Dit betekent dat bewoners met verschillende zorgkundige behoeften en noden samenleefden in dezelfde leefgroep. In 1994 kwam daar verandering in en schakelden we over naar homogene leefgroepen. Hierdoor konden leefgroepmedewerkers gericht zorg bieden aan bewoners met dezelfde behoeften.

1994

1996

Studiedag voor 25 jaar Ter Heide

Door de jaren heen werd Ter Heide door heel wat instanties gezien als vernieuwende organisatie en dé referentie voor onze doelgroep. Ter ere van 25 jaar Ter Heide organiseerden we een studievoormiddag waarbij de traditionele organisatieconcepten herbekeken werden. Verschillende welzijns- en gezondheidsorganisaties namen hieraan deel en leerden bij van verschillende interne en externe experts.

EEN REIS DOOR DE TIJD HEEN

Henisberg schildert

Voor onze bewoners is schilderen een toegankelijke manier van expressie. Dankzij aangepaste materialen of speciale technieken en met de nodige begeleiding kunnen ze unieke kunstwerkjes maken. In het voorjaar van 2010 nodigden we Tongerse schilders uit op een schildernamiddag samen met de bewoners. Een verrijking, zowel voor onze bewoners als de Tongerse kunstenaars. Een mooi voorbeeld van integratie tussen twee werelden.

2010

Tuin van smaken en geuren

Een leuke beleving voor de bewoners in de gezonde buitenlucht, dat was de insteek achter de 'Tuin van smaken en geuren' in campus Tongeren.

Tijdens het Zomerfeest in 2017 werd deze belevingstuin officieel geopend. Het opzet van de tuin is tweeledig. Enerzijds is het een tweede rustplaats op het wandelpad rondom de campus. Anderzijds kunnen de bewoners zo actief betrokken worden bij de natuur via een blotevoetenpad en een tuin met kruiden, groenten, fruitbomen, bloemen ...

Everts & Friends

Dat motorcrossers warme mensen zijn, bewees Stefan Everts verschillende jaren. De tienvoudige wereldkampioen motorcross organiseerde 10 charity races waarvan een deel van de opbrengst viermaal naar Ter Heide ging. Via verpleegkundige Patsy Peeters en medewerker technische dienst Marc Buntinx werd de verbinding gemaakt met Ter Heide. Van 2011 tot 2014 stond Ter Heide met meer dan 50 medewerkers in voor hulp tijdens de 'Everts & Friends Charity Race'. Samen met ouders en de bewoners was dit steeds een dag om nooit te vergeten! Na iedere editie volgde een 'Thank you dinner' als dank voor onze inzet en een cheque-uitreiking voor alle goede doelen.

2017

Jubiläum gaat niet onopgemerkt voorbij

Gemeente Zonhoven en Stad Genk zijn ons 50-jarig jubileum niet vergeten. Voor deze speciale gelegenheid mochten we een groot boeket bloemen én een grote plant in ontvangst nemen! Ook de kaartjes waren hartverwarmend. Via deze weg willen we hen nogmaals bedanken voor de mooie attenties. We hopen nog lang op een fijne manier te kunnen samenwerken.

2021

“Ter Heide is voor mij altijd meer geweest dan enkel mijn kostwinning”

Op vrijdag 1 april 1977 zette ik mijn eerste stap richting Ter Heide. Maar liefst 44 jaar later kijk ik terug op mijn eerste werkdag, de ervaring die ik heb opgedaan en de mooie momenten die ik heb meegemaakt in Ter Heide.

Mijn eerste werkdag in Ter Heide

Ter Heide is voor mij altijd meer geweest dan enkel mijn kostwinning. In de ochtend van vrijdag 1 april 1977 begon ik mijn eerste werkdag en diezelfde avond vond in de Lorka het jaarlijkse Ter Heidebal plaats. Nog nooit heb ik zoveel prijzen gewonnen op een tombola, o.a. een poef die ik meteen al klaar had voor de eerste verhuus in mijn leven.

Eerste kamp en carnavalstoet

Ik had in het Hollandsveld in Hasselt mijn studio gevonden. Verhuisdozen zaten nog in mijn auto toen ik mijn eerste kamp met Ter Heide hield in Home Fabiola. Volgens mijn broer beschreef ‘Beroepschiroleider’ mijn eerste functie als animator het best. Of was het ‘medewerker van de speldienst’?

Ter Heide heeft altijd geworsteld met naamgeving. Orgelpunt van onze speldienst was in 1979 ongetwijfeld de eerste carnavalstoet. Niet enkel door Boxbergheide, maar ook door Termolen

waar toen het ‘Bezigheidstehuis’ (BT) gebouwd werd.

Van voorzitter tot schrijver

Drie openingen en meer reorganisaties later mocht ik als manager in de grootste voorziening van Tongeren personen met een beperking, hun ouders enzovoort vertegenwoordigen als voorzitter van de Stedelijke Adviesraad voor Personen met een Beperking. Inmiddels woonde ik in Glons en om geloofwaardigheid te winnen bij lokale politici, trad ik toe tot de Tongerse schrijverskring. Mijn ervaring van tientallen jaren Ter Heide band had mijn spreekwoordelijke pen aangescherpt. Rik Geerts zal me niet tegen spreken als ik zeg dat de Band

nog steeds de beste titel blijft voor ons instellingsblad.

Guido Massonnet,
gepensioneerd coördinator campuswerking
Zuid-Limburg

Het beeld 'Samen': een ode aan alle zorgmedewerkers in Ter Heide

"Judith, wil jij het model worden voor mijn project?", vroeg Gerda. Ik was een beetje verrast, maar ook benieuwd. Ik stemde in en zo begon mijn avontuur. Een avontuur dat vandaag nog steeds vereeuwigd staat in campus Genk in de vorm van een beeld.

Kunstzinnig en ambitieus

Gerda Jans, toenmalig opvoedster in de Berk, zorgde tijdens haar tewerkstelling in Ter Heide met hart en ziel voor haar bewoners. Toen haar pensioen naderde, kon ze Ter Heide niet zomaar achter zich laten. Ze kwam dan ook op het idee om een beeld te maken voor Ter Heide, dat zou dienen als ode aan alle zorgmedewerkers die met veel liefde iedere dag opnieuw zorgen voor onze bewoners.

Omdat Gerda in 1997 een cursus beeldhouwen volgde aan de kunstacademie in Genk, had ze aan kennis en vaardigheid geen gebrek. Het beeld zou haar eindproject aan de academie worden en een plaatsje verwerven aan de hoofdingang van campus Genk.

Zoektocht

Nadat Gerda toestemming kreeg van de toenmalige directeur en financiële steun ontving van het Oudercomité, begon ze met haar zoektocht naar modellen. Zo kwam ze bij mij terecht! Het beeld zou symbool staan voor een opvoedster die haar lieve beschermeling koestert en hem in haar hart draagt. Daar kon ik natuurlijk geen nee tegen

zeggen. Ik was dan wel geen opvoedster, maar ik wou wel graag meehelpen aan de creatie van haar beeld. Stel je voor dat ik naakt moest poseren, ik dacht het niet!

De realisatie van het kunstwerk

Samen met Ronald, zoon van een vriend van Gerda, poseerde ik 2 keer per week in het atelier van Gerda. En dat een heel jaar lang! Een hele klus, want eerst moest er een pose bedacht worden alvorens het met klei kon worden opgezet en geboetseerd. Ik nam dan de pose in van een opvoedster en Ronald moest een bewoner voorstellen.

ver. Het beeld was klaar om naar bronsgieter Miel Voeten te brengen.

Inhuldiging

En daar stond ik dan, geboetseerd te pronken in het midden van de parking. Het beeld kreeg de naam 'Samen' en werd feestelijk ingehuldigd in juni 1997 op een prachtige zomerdag.

Johan Spits, bewoner van Linde 1, kreeg de eer om het beeld te onthullen onder luid applaus.

Tot op heden ben ik nog steeds heel blij dat ik mijn steentje heb kunnen bijdragen om deze mooie boodschap over te brengen.

"Samen met Ronald poseerde ik een jaar lang 2 keer per week"

Toen het beeld klaar was, waren Ronald en ik blij dat we niet meer moesten poseren. Onze kortstondige modellen-carrière zat erop. Althans, dat dachten we. Maar niets was minder waar, want Gerda's leraar vond het hoofd van het beeld veel te monumentaal. Hierdoor moest de kop van het beeld eraf! Een halfjaar later was het dan eindelijk zo-

Ik heb er ook mooie vriendschappen aan overgehouden met Ronald en Gerda.

Judith Wynants,
medewerker financiële dienst

“Onze bewoners voelden zich als echte sterren op het podium”

Een modeshow voor personen met een beperking? Die kans nam Ter Heide begin jaren 80 met beide handen aan. In de Lorka vond verschillende keren een modeshow plaats voor onze bewoners. De eerste editie verscheen zelfs op televisie. Of ze straalden? Twijfel er maar niet aan! We nemen je hier graag mee op modetocht.

Modieus kleden: een makkelijke opgave?

Leuke schoenen, een hippe tas of een broek waar je helemaal van ondersteboven was. Klinkt dat bekend in je oren? Dan ben jij waarschijnlijk wel eens bezig met mode. Toch is het niet voor iedereen een gemakkelijke opgave om mee te gaan met de modetrends. Zo ook voor onze bewoners die, afhankelijk van hun beperking, aangepaste kledij dragen. Niet alleen onze bewoners, maar ook ouders vonden het vaak moeilijk om modieuze kleding te vinden voor hun kinderen of om te gaan winkelen met hen. Vooral voor de dames in Ter Heide was dat een probleem.

niet zomaar aan zich voorbijgaan. Daarom startte ze een mooi initiatief op en organiseerde ze een modeshow voor onze bewoners.

Al snel vonden we een modehuis, Swecon uit Tongeren van Lutgart Sweelsen-Simons, dat mee zijn schouders wou zetten onder dit initiatief en ook de locatie had geen geheimen meer voor ons. Zo werd de Lorka ‘the place to be’ met een groot podium, veel verkleedruimte en een feestzaal voor maar liefst 1 000 personen! Kortom: alles wat we nodig hadden om er een geslaagde modeshow van te maken. Niets of niemand kon ons bedwin-

probleem geen onbekend verhaal. Dat maakte dat de modeshow erg in de smaak viel. Meer nog: de respons was enorm! Er ging later zelfs een editie

Dirk mocht samen met heel wat anderen over de catwalk lopen.

“Ouders vonden het moeilijk om modieuze kleding te vinden voor hun kinderen”

Een échte modeshow

Ook mevrouw Vols-Lambrechts, destijds verantwoordelijk voor het economaat, werd regelmatig geconfronteerd met de vraag om aangepaste kledij te vinden voor onze bewoners. Zij liet dit probleem

gen, op de rode loper zouden onze bewoners als sterren swingen!

Een succesverhaal

Niet alleen in Ter Heide, maar ook in andere voorzieningen was het mode-

met de bewoners van Ter Heide door in Flanders Expo in Gent.

Wat ik vooral onthoud van de modeshowavonden was de aandacht voor de kledij van rolstoelgebruikers. Daarbij werd door middel van bijzondere sluitingen het uit- en aankleden van onze bewoners heel wat makkelijker. Maar ook de regen- en windcapes waren een echte blikvanger! Hierdoor konden rolstoelgebruikers ook in de winter lange afstandswandelingen maken zonder nat te worden.

En onze bewoners? Die dansten als sterren op het podium dankzij de geruststellende begeleiding van hun vertrouwde opvoeders. Sommige fiere mama's konden hun emoties niet altijd bedwingen en pinkten soms een traantje weg. Zo zie je maar dat onze bewoners stuk voor stuk getalenteerd en mooi zijn op hun eigen manier! Met of zonder hart voor mode.

Ria was één van de modellen. Ze houdt er nog vele fijne herinneringen aan over.

Rik Geerts,
gepensioneerd directeur zorg

Een peter voor Ter Heide

Voor het jaar 2001 was er een vriendschappelijk contact tussen de eenheden die gekazerneerd waren in de legerdepots van Zonhoven en Genk. Elk jaar werden door deze eenheden activiteiten in de streek georganiseerd of ondersteund om officieus geld in te zamelen en zo Ter Heide te steunen. Dit gebeurde allemaal in het kader van een goed nabuurschap.

Reorganisatie

Eind 2001 werd echter, in het kader van een reorganisatie van Defensie, beslist dat deze 3 depots ontruimd dienden te worden. Materieel en personeel werden samengebracht in Zutendaal, samen met dat van andere depots en eenheden van het toenmalige '97 Bataljon Logistiek'. Deze nieuwe eenheid in Zutendaal zou als Distributiecentrum Attritiereserve (later Distributiecentrum Materieel) door het leven gaan.

De stap wagen

Omdat bij deze reorganisatie het contact met Ter Heide en de steun ervoor zou kunnen verwateren, zocht de toenmalige commandant van het 97 Bataljon Logistiek, Luitenant-Kolonel Stafbrevethouder Patrick Deckers, contact met Jean Vanempten en Rik Geerts om te kijken wat de wensen van Ter Heide en de mogelijkheden bij Defensie waren.

De oprichting van een nieuwe eenheid in Zutendaal was het ideale moment om een officieel peterschap aan te vragen. De nodige bureaucratische hindernissen werden met succes genomen en vanaf 2002 was het peterschap van Ter Heide een feit. Dit werd geofficialiseerd bij de succesvolle Open Door van het Distributiecentrum in

Zutendaal, door een symbolische euro inkom te vragen. Die werd integraal doorgestort naar Ter Heide.

Steun en toeverlaat

Het officiële peterschap liet toe om bij activiteiten van Ter Heide materieel en personeel van Defensie in te zetten. Ook was het mogelijk om in het kader van het onderrichtsprogramma van de eenheid in Zutendaal personeel van Ter Heide te betrekken, zodat zij op die manier teambuildingsactiviteiten konden organiseren.

Ook werden voor de bewoners allerlei activiteiten georganiseerd en konden we hen in Zutendaal ontvangen, of bij activiteiten van de eenheid bij derden betrekken. Op die manier konden per jaar toch een viertal activiteiten worden georganiseerd en kon de eenheid instaan voor steun aan de grotere evenementen van Ter Heide.

Met de jaren werden steeds striktere beperkingen van kracht. Eerst rond de inzet van personeel, later rond de inzet van materieel van Defensie. Omdat het

personeel steeds achter het peterschap heeft gestaan, is nog lange tijd gewerkt op basis van vrijwilligheid om activiteiten te steunen. Ook werden soms kunstgrepen toegepast om materieel te vinden en zo het peterschap in leven te houden.

Afschaffing van de eenheid

Ook toen het Distributiecentrum werd afgeschaft en Zutendaal een onder-eenheid werd van het Arsenaal Rollend Materieel en Bewapening van Roccourt, is men erin geslaagd het peterschap te behouden en toch nog een minimum bij te blijven dragen in de Gezellenwerking van Ter Heide.

Helaas is de eenheid in Zutendaal afgeschaft in 2020 en is het personeel verdeeld over meerdere eenheden van defensie.

Patrick Deckers,
Luitenant-Kolonel Stafbrevethouder

Fotohoek

Buitenactiviteit 1977

Motorrun 14 september 1989

Tochtje met de huifkar

Buitenactiviteit

Eerste opnamen
8 maart
1971

Openingsfeest campus Borgloon 8 juni 1996

Zomerkriebels in campus Tongeren

De zomer goed inzetten? Daar zijn we in Ter Heide kampioen in. Sinds 2000 organiseert campus Tongeren een zomerfeest met tal van activiteiten. We kijken graag met je terug op deze mooie zomerdagen.

Zomerkriebels

In 2000 kreeg campus Tongeren de zomerkriebels te pakken. Dat mondde uit in een Zomerfeest dat in dat jaar voor de eerste keer werd georganiseerd. Hoewel het de bedoeling was om de zomer om de twee jaar feestelijk in te zetten (afwisselend in Borgloon en Tongeren), bleek het Zomerfeest een groot succes. Sinds 2007 vond het daarom dan ook jaarlijks plaats in campus Tongeren. Het Zomerfeest speelde zich eerst af op

de feestweide tussen het hoofdgebouw van campus Tongeren en Berg 7. Maar even later besloten we om het door te laten gaan aan de technische dienst.

Feest!

Het Zomerfeest was een feest vol plezier en met tal van leuke activiteiten. Zo vonden er optredens plaats waaronder fanfares en een orkest van de Ray James Big Band. 's Avonds werden we verwend met een overheerlijke barbecue. Sinds 2015 organiseerden we tijdens

het Zomerfeest ook fietstochten van uiteenlopende afstanden en vond ook de huldiging van fietsgroep De Jokers plaats. Kortom: avonden om nooit te vergeten. Elk jaar sloten we feestelijk af met een goeie pint. Of dat smaakte? Wees daar maar zeker van!

Leon Van Es,
administratief medewerker

Hilde Neesen,
zorgcoördinator woonbuurt Henisberg

Bewoners schitteren op Special Olympics

Dat onze bewoners echte atleten zijn, hebben ze al meermaals bewezen. Maar liefst twee keer mochten ze Ter Heide vertegenwoordigen op de Nationale Spelen van Special Olympics Belgium. Ook bij ons vond er een Special Olympics evenement plaats, maar dan à la Ter Heide. Johan Albert vertelt:

Nationale Spelen

Het waren 4 bewoners van 't Brikhof die in 2018 in Moeskroen het startschot gaven van onze allereerste deelname aan de Nationale Spelen van Special Olympics Belgium. Een jaar later vertegenwoordigden we Ter Heide in Sint-Niklaas met een nog grotere groep. Ondanks het harde

trainen, haalden onze bewoners veel plezier uit de voorbereidingen voor de Nationale Spelen.

Healthy Community Project

Dankzij het Healthy Community Project van onze toenmalige diëtiste Diane Buekers konden we via Special Olympics Belgium ook enkele evenementen op kleinschalig niveau organiseren in onze campussen. Een topinitiatief dat uit 6 evenementen bestond. Van 2017 tot 2019 gingen verschillende evenementen van start in het thema: 'Eten is een Feest!'.

Het eerste evenement

'Eten is een Feest!' stond volledig in het teken van een goede voedingszorg bij slik en- kauwproblemen, gecombineerd met sportieve activiteiten. Voor personen met een meervoudige beperking is voeding immers erg belangrijk. Zowel de maaltijden als de fysieke activiteiten werden tijdens het evenement volledig aangepast aan de behoeften en mogelijkheden van de bewoners. De leuke dag werd afgesloten met een gouden medaille van de Special Olympics voor iedere bewoner.

Johan Albert,
kinesitherapeut woonbuurt Brikhof

“De deur stond bij ons altijd open”

In de beginjaren van Ter Heide woonde ik met mijn familie in een huisje in campus Genk. Op een dag liep iemand thuis naar binnen. Het was Jean-Marie, bewoner in campus Genk. Gewoon zomaar, om iets te drinken. Dat was natuurlijk geen probleem. Maar van het één kwam het ander en na een bepaalde tijd werd Jean-Marie mijn vaste ‘zondagskind’. Dit is het verhaal van Jean-Marie en mij.

Puur toeval

Die bewuste dag liep Jean-Marie per toeval mijn huis binnen. Gewoon zomaar, om iets te drinken. Toen de opvoedster die hem begeleidde aan mij vroeg of hij even bij mij mocht blijven, was dat natuurlijk geen probleem. De deur stond bij ons immers altijd open. Zo hadden onze kinderen er een nieuw vriendje bij en ook Jean-Marie zagen we opfleuren. Nadien is hij nog een paar keer teruggekomen en was hij altijd zeer welkom.

Het begin van iets moois

Na een bepaalde tijd namen ook andere medewerkers Jean-Marie mee naar huis. Voor hem had dat zo zijn voor- en nadelen. Doordat hij structuur nodig heeft in zijn leven leek het ons echter niet zo’n goed idee om hem met verschillende medewerkers mee naar huis te laten gaan. Hij had een vast contact nodig waar hij op

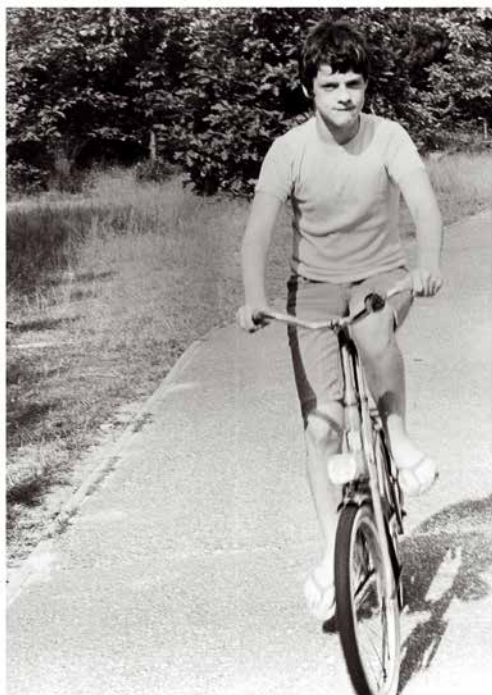
afgesproken tijdstippen op bezoek kon komen. Uiteindelijk nam ik die rol op mij, ook toen ik verhuisde naar mijn nieuwe huis in Boxbergheide.

Streng aanpak

Jean-Marie heeft nood aan een vaste hand, structuur en vaste afspraken. Iemand die hem zegt wat hij mag en wat hij niet mag. Zo pakt hij soms bijvoorbeeld een snoepje zonder het te vragen. Dan moet ik hem daarop wijzen en hem vragen om het snoepje terug te leggen. Vervolgens vraagt hij dan heel verlegen: “Papa, mag ik een snoepje?” Daar kan ik natuurlijk geen nee tegen zeggen.

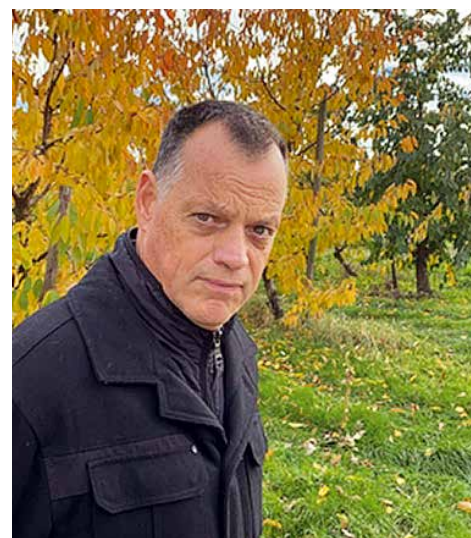

deren langskomen, enkel Jean-Marie. Niemand klaagt daarover. Iedereen gunt hem dat, van de kleinste tot de grootste.

De kleine dingen in het leven

Jean-Marie komt jaren later nog steeds elke 14 dagen in het weekend langs en blijft tijdens de feestdagen bij ons slapen. Voor hem hoeft dat dan niks spectaculairs te zijn. Zolang je samen met hem een tas koffie kan drinken, is hij tevreden. Jean-Marie vindt gezelligheid belangrijker dan luxe maaltijden. Dat siert hem enorm. Wanneer hij er dan tijdens familiefeesten niet bij kan zijn, moet ik altijd uitleggen waarom hij er niet bij is. Door de coronamaatregelen kon ook niemand van mijn (klein)kin-

Zo’n vaste waarde is hij intussen voor mij en mijn familie geworden. Ik weet niet wie het meeste deugd heeft van dit samenzijn, Jean-Marie of wij.

Rik Geerts,
gepensioneerd directeur zorg

Ter Heide band: een magazine gedrukt op een ouderwetse stencilmachine

De technologie voorziet ons vandaag tal van mogelijkheden om de mooiste magazines in elkaar te steken. Zo ook onze eigen Ter Heide nieuws. Toch was het in de beginjaren van Ter Heide niet zo gemakkelijk om een magazine in elkaar te knutselen. Luc Bussels en Judith Wynants vertellen je er alles over.

Ter Heide band

'Ter Heide nieuws' heeft niet altijd zo geheten. In 1984 ging het magazine onder de naam 'Ter Heide band' door het leven. Net zoals nu werd ook vroeger Ter Heide band vier keer per jaar uitgebracht voor ouders en personeelsleden. Niet zo veel verschil met nu, zou je denken. Maar de realiteit was anders.

Een magazine drukken van A tot Z

Ter Heide band werd namelijk in Ter Heide zelf gedrukt! Dat bracht heel wat problemen met zich mee, want we moesten het immers doen met een ouderwetse stencilmachine. We schoven een blanco stencil, een sjabloon gemaakt van dun papier, in onze typmachine. Vervolgens typten we er allerlei tekstjes op. Doordat de stencil inkt doorliet, kwamen de tekstjes dan mooi op een afdruk terecht. Aanvankelijk gebeurde dit met een apparaat dat manueel werd bediend, later volgde een elektrisch exemplaar.

Waar het soms fout liep

De stencilmachine had zo zijn beperkingen. Als we een illustratie wilden toevoegen aan een artikel, moesten we deze zelf tekenen met een speciale stencilpen. Voor iemand die maar weinig tekenkunsten had, was dat niet altijd even gemakkelijk. Ik herinner me ook nog steeds de geur van sterke nagellak telkens wanneer ik het potje met fluorode corrector opendeed! Onopgemerkt op een stencilmachine werken? Vergeet het maar. Vlekken op onze kleren, handen en papieren waren onvermijdelijk.

"Vlekken op onze kleren, handen en papieren waren onvermijdelijk"

Van druk tot magazine

Na een helse tocht van foutloze teksten typen, moesten we de pagina's nog bundelen tot een magazine. Dit betekende dat een 10-tal medewerkers rondjes moesten draaien rond

een tafel om de pagina's in de juiste volgorde te bundelen. En dat wel gemiddeld 30 keer!

Het spreekt dan ook voor zich dat duizeligheid een vaak voorkomend fenomeen was. Dat maakte dat sommigen een magazine kregen waarin al eens een pagina ontbrak of waarin er twee dezelfde pagina's voorkwamen. Om dit zo veel mogelijk te voorkomen, gebeurde de bundeling onder de deskundige leiding van Rik, onze toenmalige adjunct-directeur.

Magazines maken met een stencilmachine was een hele klus. Het kopieerapparaat kwam dan ook niets te vroeg!

Luc Bussels,
leefgroepencoördinator

Judith Wynants,
medewerker financiële dienst

Naar Disneyland Parijs met Brik 5

Een weekend naar Disneyland Parijs, klinkt dat niet als muziek in je oren? Voor de bewoners van Brik 5 alvast wel! Gepakt en gezakt vertrokken ze op 6 april 2011 op avontuur naar Disneyland. Een droom die in vervulling ging!

Aftellen en voorbereiden

Het is altijd leuk om je ergens op te verheugen. Voor de bewoners van Brik 5 is dat niet anders. Daarom maakten we een aftelkalender waardoor we elke keer een dagje konden afvinken naar de grote dag. Natuurlijk ging onze uitstap naar Disneyland samen met een grote voorbereiding. Goed begonnen is half gewonnen, zegt men wel eens! Ook op die bewuste woensdag waren we goed voorbereid op een vlot

verloop van de reis. De lichten gingen uit en de deuren gingen dicht. Voor de bewoners lag nu Parijs in zicht!

Magische dagen

En daar stonden we dan, in Disneyland Parijs met Brik 5. De spanning van de voorbije dagen veranderde al snel in blinkende oogjes. Sommige bewoners moesten een traantje wegpinken. Het waren erg drukke en vermoeiende dagen geweest. Gelukkig

werden we al snel verwend met een ontbijtbuffet in ons hotel en met een lichtstoet in het park!

Na twee dagen vol plezier was het tijd om naar huis te gaan. We hebben een onvergetelijke tijd gehad in Disneyland. Dat blijkt ook bij onze mannen. Tot op de dag van vandaag wordt er nog steeds over gebabbeld! Magisch, toch?

Ingeborg Kopiec,
leefgroepmedewerker Brik 5

Als vlinder doorheen Ter Heide

Ik heb in mijn loopbaan in Ter Heide al voor heel wat verschillende diensten gewerkt. Op ca. 30 jaar tijd heb ik met veel collega's mogen samenwerken als 'vlinder' van Ter Heide. Intussen heb ik al 4 jaar een vast stekje in de technische dienst van campus Tongeren.

Van wasserij naar technische dienst

Mijn eerste job in Ter Heide was ter vervanging van een medewerker in de wasserij van Zonhoven. Daar heb ik zo'n 2 jaar gewerkt. Uiteindelijk ben ik dan in de technische dienst terechtgekomen, met tussendoor nog een tussenstop in het economaat. Ik denk dat ik op poetsen na zowat elke job in de logistiek gedaan heb. In de technische dienst in Tongeren neem ik nu tal van taken op mij, zoals klinkers leggen, tuinonderhoud, materialen maken voor de bewoners etc.

baan zowel mooie als minder mooie momenten meegemaakt. De overschakeling van de wasserij naar de technische dienst is een voorbeeld van een mooi moment. Ook van Zonhoven naar Tongeren verhuizen was nieuw. Bij elke verhuis kreeg ik er nieuwe collega's bij en een wisselend takenpakket. Ik heb me vaak moeten aanpassen, maar dat vond ik helemaal niet erg. Je kan mij wel vergelijken met een vlinder. Ik zag het steeds als een echte uitdaging! Met zo'n fijne collega's kan dat ook niet anders!

Al fladderend door Ter Heide

Net zoals in elke job, heb ik in mijn loop-

Luc Hauben,
medewerker technische dienst

Ter Heide is meer dan mijn werk

Op mijn 19de begon ik aan mijn avontuur in Ter Heide. Doorheen mijn loopbaan heb ik in verschillende huisjes gestaan en heel wat leuke activiteiten mogen uitvoeren. Na 39 jaar kom ik nog altijd zingend werken, met de fiets door weer en wind. Ter Heide is voor mij meer dan enkel mijn werk.

De beginjaren

Toen ik 19 was kreeg ik rond de zomervakantie telefoon van directeur Jean Vanempten: of ik 1 juli kon beginnen voor een interim in Zonhoven. Ik had de job bijna geweigerd, want ik zou op bivak vertrekken met de Chiro. We spraken af dat ik vrijgesteld zou worden tijdens het bivak en meteen erna startte ik in Spar 3. Na mijn eerste twee interimmaanden heb

ik nog heel wat interimcontracten gehad in verschillende leefgroepen. Na 8 maanden kreeg ik een vast contract in Berk 2. In Zonhoven mocht ik ook 2 jaar lang samen met het animatieteam (of A-team) de animatie in de campus voor mijn rekening nemen. Met een ploeg van 3 zorgden we voor leuke activiteiten voor alle bewoners en entertainden we bezoekers op evenementen. Ze zagen ons altijd graag komen.

me er meteen thuis. Ook hier mocht ik een tijdje de animatie voor mijn rekening nemen. Ik hou nu eenmaal van afwisseling.

Engagement

Ook in mijn vrije tijd probeer ik me in te zetten voor Ter Heide. Ik maak veel buitenlandse reizen en organiseer dan filmavonden. Die opbrengsten zijn steeds voor Ter Heide. Ook mijn vrienden en familie steunen me heel erg. Ze vinden het altijd mooi hoeveel Ter Heide voor mij betekent.

Verhuis naar Zuid-Limburg

Nadien verhuisde ik naar Brik 5 in Borgloon. Die groep was echt op mijn lijf geschreven. Helaas moest er na een tijdje iemand vertrekken en dat werd ik. Dat vond ik heel erg, maar gelukkig kwam ik in Tongeren in een fijne groep terecht. Ik voelde

Mooie herinneringen

Mijn mooiste herinneringen zijn onze reis naar Lourdes en de fietstocht die ik ten voordele van Ter Heide maakte in Vlaanderen. Bij onze aankomst stond iedereen ons op te wachten. Dat was heel mooi. Tijdens de Lourdesreis leerde ik plezier maken met de ouders en eens zot doen met mevrouw Vols. Ik wist op voorhand niet wie zij was en we hebben een week lang plat gepraat en goed gelachen. Na-

dien leerde ik pas dat ze de vrouw was van de directeur!

Mijn familie in Berg 1

Intussen sta ik al even in Berg 1. De bewoners zijn echt bijna kinderen van mij.

Dat huisje is deel van mijn familie geworden. Vooral met Dora en Annie heb ik een mooie band opgebouwd. Zij komen ook vaak thuis iets eten en lekker samen in de zetel zitten. Ze waren er natuurlijk ook bij op mijn huwelijk. Een mooie herinnering

die ik echt koester. Ik heb hen al moeten beloven dat ik hen na mijn pensioen ook nog altijd eens kom halen.

Josette Thijs,
leefgroepmedewerker Berg 1

Van de leefgroep naar de administratie

Van leefgroepmedewerker naar kwaliteitsmanager of informatiebeheerder. In Ter Heide is alles mogelijk! Dat was ook zo in mijn geval. In 1981 begon ik met mijn eerste job als leefgroepmedewerker in campus Zonhoven en Genk. Intussen heb ik al een heel parcours doorlopen.

Het begin van iets moois

Begin januari 1981. Ik was in het 'patronaat' in Riemst aan het helpen bij de verbouwingen. Pas afgestudeerd en als werkzoekende ingeschreven. Plots stond er een deftige heer voor de deur die naar Chretien Hertogen vroeg. Ik schrok me een bult. Bleek het Pa Spits te zijn die me kwam vragen om een zekere Rik van Ter Heide te contacteren. Telefoon hadden we thuis nog niet. E-mail, laat staan WhatsApp, bestond nog niet. Meneer Spits, vader van Johan, heeft me later nog vaak uitgelachen omdat ik me zo verschoten had.

Loopbaan als leefgroepmedewerker

De dag erna ging ik naar Ter Heide in Genk voor een korte rondleiding. De eerste kennismaking was met bewoner Janneke Voorjans. "Wie zijt gij en wat komt ge doen?", vroeg hij met zijn guitige lach.

De avond erop vertrok ik voor (wat ik dacht) een korte, tijdelijke interim in de nachtdienst. Zo'n zes maanden heb ik de nacht gedaan, zowel in Zonhoven als in Genk. Veel contact had je niet met de bewoners. De bedoeling was dat ze slapen, natuurlijk. Alleen in de Linde (toen nog een heterogene groep) bleven de mannen langer op om tv te kijken.

Daarna heb ik een maand in Zonhoven in heel wat leefgroepdiensten meegedraaid als introductie op mijn latere job als buurtverantwoordelijke van de Linde en Berk 3. Uiteindelijk werden het 20 uitdagende, boeiende en plezierige jaren in de Linde. Zo kon ik mee vormgeven aan wat

evolueerde naar Woonomgeving 3. Samen met Paul, Frank, Freddy en uiteraard de medewerkers van de Linde en Heuvel vonden we met vallen en opstaan een antwoord voor kwetsbare bewoners die we in de beginjaren nog naar de psychiatrie moesten laten gaan.

Legendarisch in de beginjaren waren de kampen. Home Fabiola, Heibrand, Zeeland, Euphorbia aan zee. Dat waren altijd erg plezierige momenten. Een minder goede herinnering was het kamp in Ronse met het plotse overlijden van Willy.

Van kwaliteitsmanager tot informatiebeheerder

Ondertussen had ik uit interesse informatica gevolgd in het avondonderwijs. Meer en meer zag ik de mogelijkheden van iets dat toen vooral onbekend en onpopulair was. Dat, in combinatie met de interesse voor structuren en processen, maakte dat ik bij een volgende reorganisatie in een nieuwe functie rolde. Zo werd ik deels kwaliteitsmanager en werkte ik deels voor de dienst ICT.

Ik stond dan misschien niet meer in rechtstreeks contact met de bewoners, maar werkte wel nog altijd ten dienste van de zorg. Denk maar aan zakgeldden beheren of dienstlijsten en FTE-berekeningen maken. Daarnaast sloot

ik ook aan in de vakanties, ter ondersteuning van de activiteiten voor de bewoners. Een leuke afwisseling in combinatie met mijn administratieve job.

Na een nieuwe reorganisatie kwam ik bij mijn huidige taak: verantwoordelijke informatiebeheer. Hier is mijn hoofdtaak het begeleiden van meestal zorggerelateerde ICT-projecten.

Toekomstige snotbellen

Het was voor mij een voorrecht om toch 40 jaar te mogen meebouwen aan onze organisatie. Nog eens 40 jaar zal er helaas niet van komen. Maar zoals wij in die tijd als 'snotbellen die nog veel moesten leren' – om R.M. te citeren – enthousiast hebben gebouwd aan wat Ter Heide nu is, zie ik overal binnen de organisatie dat de opvolging verzekerd is door nieuwe 'snotbellen'.

Chretien Hertogen,
verantwoordelijke informatiebeheer

Het huis van vertrouwen

13 september 1979 was mijn eerste werkdag in Ter Heide. 31 oktober 2021 mijn laatste. Ondergetekende gaat met pensioen. Doorheen deze 42 jaar heb ik Ter Heide grondig zien veranderen. Ik heb al meermaals de toer rond de kerk gemaakt. Ingewijden weten wat ik hiermee bedoel.

Tip voor jonge medewerkers

Mijn algemene score voor Ter Heide? 8/10. Dat zijn zeer goede cijfers, vind ik. Alhoewel sommige directieleden streven naar 10/10. Onhaalbaar en onrealistisch, mijne heren. Zeg dat ik het gezegd heb. Je weet wel, diegene van meerdere rondjes rond de kerktoren. Ondertussen mochten wij 50 kaarsjes uitblazen. Een periode waarvan ik grotendeels een stille getuige was. En wat hebben wij geleerd? Een tip voor jonge medewerkers: als je gevraagd wordt om tijdelijk, éénmalig iemand uit de nood te helpen, een taak(je) op te nemen ... Laat je advocaat dan een stevig, helder en niet mis te verstaan contract opstellen.

Claude = Sint

November 1979 werd ik gevraagd om de tabberd van de Heilige Sint aan te trekken. Slechts die ene keer, want de vaste Sint was ziek. Resultaat: nooit meer van afgeraakt. Claude was de Sint en de Sint was Claude. In heel die reeks werd ik 1 keer vervangen door onze huidige zorgdirecteur omdat ik

mij moest verplaatsen in de rol van Xavier De Baere. Deze nieuwe Sint was geen succes. Onder het motto 'houden wat goed is', vielen we terug op ons oude concept.

In die tijd was de Sintshow een echt spektakel waarbij wij ons ieder jaar opnieuw moesten overtreffen. Dit resulteerde in mooie, maar vaak hilarische optredens waarbij we door het bovenraam van de sportzaal binnentraden en met een echt paard, op een zware motor of zelfs in een Mini Cooper de show stalen. Je kan het zo gek niet bedenken, maar wij gingen ervoor!

Inclusie op zijn best

Sinterklaas in Ter Heide heeft een duidelijk geprivilegieerde rol. Medewerkers stellen zich nederig op en onze bewoners genieten. Die beleving, die ongedwongen, eerlijk stralende ogen, de tevreden blikken ... Zelfs diegenen die weten wie er achter de baard schuilt, wringen zich naar de schoot van de Sint om hun tekening af te geven. Dit mag Ter Heide nooit opgeven! Ook niet de Sintavond met de ouders.

Nog altijd veruit de meest succesvolle ontmoeting van ouders, bewoners en begeleiding. Al wat in de literatuur beschikbaar is over inclusie, samenwerking, zorg op maat, partners in de zorg, zorgregie etc. wordt tastbaar op Sinterklaasavond.

ZOT

Dat brengt mij bij de 'ZOTten van Ter Heide'. Verzameld in een werkgroep bereiden zij een grootse organisatieverandering voor. Z-O-T staat hier voor Zelf Organiserende Teams. Mochten mensen zich zorgen maken over de afloop van deze metamorfose, dan kan ik je geruststellen. De weerbaarheid van onze bewoners is bijzonder sterk en de grondattitude van het merendeel van mijn collega's is zonder meer oké. Een troef die het huis moet blijven koesteren.

Er wordt overal wel eens geklaagd en een kritische zin is zinvol en nodig. Maar als het erom te doen is, dan staan ze er om hun huis te verdedigen. En zo hoort het! Zo kan ik mij stilaan voorbereiden op de exit. Het afscheid van een oude krokodil die uitkijkt naar nieuwe horizonten.

'Toemelen' in de tuin, werklijstjes afwerken van de kinderen, genieten van de kleinkinderen. Passend voor een oude krokodil die langzaam vervelt in een oude teddybeer. Maar blijvend meekijken over de schouder, naar Spar 2 en breed daarrond. "God ziet ons, in ons huis van vertrouwen wordt niet gevloekt!"

Claude Schepers,
leefgroepencoördinator woonbuurt Berk-Spar

“Het geluk van de bewoners is de rode draad doorheen de Gezellenwerking”

De ‘Gezel van Ter Heide’ is doorheen de jaren een onmisbare schakel geworden in het voortbestaan van de organisatie. Wat in de beginjaren startte als een groep gedreven ouders die zich inzette om hun kinderen het beste te kunnen bieden, is intussen uitgroeid tot een enorm netwerk van partners die zich elk op hun eigen manier inzetten voor Ter Heide. We kunnen veel straffe verhalen vertellen over de Gezellen, maar we nemen je hier alvast mee voor een speedcursus ‘Gezellenwerking’.

Handen uit de mouwen

Het nursingtehuis dat in Zonhoven in 1980 startte, was op twee jaar tijd volzet. In 1984 stonden we daarom opnieuw voor een uitdaging: 34 nieuwe plaatsen creëren voor volwassenen met een ernstige meervoudige beperking. Vanuit de overheid kregen

we te horen dat we het eerste nieuwe huis voor deze doelgroep zelf moesten financieren. Daarvoor hadden we een slordige 5 miljoen Belgische frank nodig. Nadien zouden we de nodige financiële steun krijgen om nog 3 extra huizen te bouwen.

Het was meteen alle hens aan dek.

Gelukkig konden we rekenen op het oudercomité, een groepje enorm geëngageerde ouders dat al vaker de handen uit de mouwen had gestoken voor Ter Heide. Samen met hen stelde de directie een actieplan op. Onder het motto ‘een huis bouwen voor Ter Heide’ werden ongelooflijk veel acties op poten gezet.

Het ontstaan van de ‘Gezel’

De kracht van een goed netwerk is niet te onderschatten. Trekkers als Godfried Vaes, Jan Maesen, Roger Frederix en Rita Jaenen spraken hun persoonlijk netwerk aan. Samen werden er veel contacten gelegd en banden gesmeed om geld in te zamelen voor Ter Heide. De bedoeling was om in eerste instantie zo veel mogelijk 5 000 franken bij elkaar te krijgen. Om dit doel te realiseren, organiseerden we onder andere gastronomische evenementen voor 1 000 personen. Ook werden er jaarlijks 1000 kalendertegels verkocht en ga zo maar door.

Er werd echt gezocht naar acties die mensen een goed gevoel gaven voor Ter Heide. Via al deze acties waren het op termijn niet enkel meer ouders die zich keer op keer inzetten voor Ter Heide, maar spraken we ook serviceclubs aan, scholen en andere externen.

Om alle sponsors te bedanken die Ter Heide 5 000 frank schonken, werd door kunstenaar Tejo Van den Broeck een kunstwerk gemaakt. Op het briefje van 5 000 Bf stond Guido Gezelle. De link met het hoofd op het briefje en het woord 'Gezel' kwam bijna vanzelf. Zo ontstond al snel het idee om al deze sponsors 'Gezel' van Ter Heide te maken.

Verbreiding van het begrip 'Gezel'

Uiteindelijk slaagden we erin om op korte termijn zo veel mensen te bereiken dat het huis gebouwd kon worden. Maar daarmee was ons werk niet klaar. Ook de bestaande gebouwen moesten onderhouden blijven worden en er drongen zich voortdurend aanpassingswerken op.

Wat begon als een eenmalige actie om een huis te bouwen voor Ter Heide, ging uiteindelijk een eigen leven leiden. Er kwamen steeds meer mensen met eigen initiatieven bij en

de Gezel evolueerde gaandeweg van een financiële erkenning tot een uiting van waardering vanwege Ter Heide. Het bleef ook niet bij eenmalige contacten. Wie in aanraking kwam met onze bewoners, bleef zich vaak jarenlang voor Ter Heide inzetten.

In 1991 richtte toenmalig Algemeen directeur Jean Vanempten de Stuurgroep Reconversie op om het overzicht te bewaren en de vele acties te coördineren. Enkele jaren later werd dit de Stuurgroep Gezellen, voorgezeten door Jean Vanempten. Vanaf 2013 zat aan het hoofd geen directielid van Ter Heide meer, maar een echte Gezel: Rik Spaepen.

Acties in de kijker

Er zijn te veel Gezellenacties om allemaal in 1 artikel te benoemen. Toch delen we graag enkele gedenkwaardige momenten.

Koken voor Ter Heide

Eén van de eerste grote acties voor Ter Heide werd opgezet door Jan Maesen, de geliefde 'radiokok' van BRT2 Limburg. Het idee was om een gastronomisch festijn te organiseren voor minimaal 250 gasten. En vooral: alles moest gratis zijn, van het drukken van de uitnodigingen tot de ingrediënten van de maaltijden. Wonder boven wonder lukte dat.

Er was zelfs zoveel interesse dat we een week later een tweede editie moesten organiseren. De jaren nadien groeide de actie steeds verder, tot we zelfs 1 000 man in de Limburghal moesten bedienen.

De actie Tuur

In 1991 kwam het Sint-Jan Berchmanscollege uit Genk (nu Atlas college) in contact met Ter Heide. Van het een kwam het ander en Studiemeester-Opvoeder Tuur Janssen besloot om 100 kilometer voor Ter Heide te wandelen. Via deze actie wou hij een miljoen Belgische frank aan sponsoring binnenbrengen en leerlingen en leerkrachten in contact brengen met een wereld die zij niet kenden.

Voor de eerste graad werd een film gemaakt over Ter Heide. Die moest als startpunt dienen om er naderhand in de lessen over uit te weiden. De tweede graad ontving ouders die kwamen getuigen over hun leven met hun gehandicapte kinderen. De derde graad ging op bezoek in Ter Heide en sommigen konden zelfs enkele dagen meedraaien in de leefgroepen. Zij mochten ook, mits voldoende sponsoring, meestappen in de 100 km. Tuur behaalde niet enkel zijn doel, maar betrok ook iedereen die het wou horen bij zijn actie. Zo werd een mooie band gesmeed met de leerlingen en leerkrachten van het college.

Vier jaar later pakte hij het nóg groots aan. Deze keer namen 4 colleges deel: dat van Borgloon, Tongeren, Zonhoven en Genk. Het werd een groot succes dat we afsloten met een fuif in campus Zonhoven.

Politie op de fiets

In 1996 zette ook de politiezone Genk zich voor onze bewoners in. Commissaris Johnny Vanrusselt & Cyriel Lefèvre waren hier de bezielers van. Hun doel was 5 miljoen frank inzamelen voor Ter Heide via een fietssponsortocht in Noordkaap. En of ze dat lukte! Enkele jaren later deden ze het nog eens opnieuw, maar dit keer in Noord-Amerika (2001) en Dakar (2005).

De rode draad

Gezellen zijn mensen die samen op weg zijn naar een bepaald doel. In ons geval was dat de realisatie van een zo goed mogelijke thuis voor de bewoners van Ter Heide. Een mooie doelstelling waar velen zich voor inzetten. De goedheid van mensen hebben we veel mogen ervaren in Ter Heide. Uit dankbaarheid en om alle grote en kleine inspanningen te waarderen, is uiteindelijk de Gezellenreceptie ontstaan: onze jaarlijkse bijeenkomst waar we de Gezellenacties in de kijker zetten. Dat zijn er nog altijd zeer veel.

Je hebt groepen als De Jokers en hun

opvolgers van het Calluna Team, die jaarlijks verschillende acties voor Ter Heide opzetten. Zelfs oud-medewerkers van Ford bleven zich na de sluiting van Ford Genk engageren voor de bewoners (intussen al meer dan 40 jaar!). Maar ook individuele acties mogen we niet uit het oog verliezen. Fons Dillen blijft ons altijd bij als de man die de grootste sportieve prestatie ooit leverde voor Ter Heide.

Hij stapte in zijn eentje van hier naar Lourdes, Santiago de Compostella, Fatima en terug! Hij vertrok in januari en keerde pas in de zomemaanden terug. Daar kan je enkel maar respect voor hebben.

Het gaat bij de Gezellen niet om de grootste actie die de meeste (media) aandacht krijgt, maar om op je eigen manier iets te doen voor onze bewoners. Hun geluk is de rode draad doorheen het hele verhaal van de Gezellen. We prijzen onszelf dan ook heel erg gelukkig dat we na al die jaren nog steeds op de Gezellen kunnen rekenen.

Rik Spaepen,
voorzitter Gezellen

Paul Geypen,
Algemeen directeur Ter Heide

Rik Geerts,
gepensioneerd directeur zorg Ter Heide

De Gebruikersraad doorheen de geschiedenis

De inzet van ouders en familieleden van bewoners doorheen de jaren is enorm belangrijk geweest voor de groei en de ontwikkeling van Ter Heide. Van de pioniersjaren tot nu zijn ze zowel spreekbuis voor hun kinderen als personen die letterlijk en figuurlijk de handen uit de mouwen steken voor Ter Heide. We spraken met enkele (oud-)voorzitters van de Gebruikersraad om te horen hoe de ouderwerking doorheen de jaren evolueerde.

Gust Peeters
(1971 – 1972 & 1999 – 2005)

Opstart van het Oudercomité

Luc, de zoon van Gust, is één van de eerste vijf bewoners die een plekje kregen in de allereerste leefgroep van Ter Heide in 1971. Van in het begin voelde Gust aan dat er een grote behoefte was van de ouders om contact met elkaar te hebben. Samen met zijn vrouw Gaby zette hij zich in om de ouderwerking in Ter Heide op te starten en verder uit te bouwen. Aanvankelijk focusten ze op materiële ondersteuning en hulp bij werkzaamheden. Later groeide dit uit tot een Oudercomité waarvan Gust de voorzitter was. In het begin bestond dat comité uit 2 vertegenwoordigers per huis. Naarmate de organisatie groter werd, groeide ook deze oudergroep verder uit.

“Alles wat de ouders in de beginjaren gerealiseerd hebben, is bijna niet op te noemen. Samen ondernamen

we zo veel”, vertelt Gust. “Ik kan me nog goed de opstart van de vzw Oudercomité herinneren. Al snel begonnen we met de ouders verschillende activiteiten te organiseren om wat geld in het laatje te brengen. In die tijd was er bijvoorbeeld het jaarlijks bal in de Lorka waar we zo’n 1 500 man over de vloer kregen. Met de opbrengsten hiervan kochten we speelgoed en materialen voor de verschillende leefgroepen, maar was er ook aandacht voor bewoners met extra noden die bv. nieuwe kleding nodig hadden. Ook startten we toen de jaarlijkse vormselviering op.”

Netwerken

Gust en Gaby hebben altijd een sterke band gehad met Ter Heide. Naast fondsenwerving probeerde Gust in de pioniersjaren ook zijn eigen netwerk en de ouders te motiveren om zich voor Ter Heide in te zetten. Samen zorgden ze zo voor de volledige uitwerking en financiering van een omheining rond campus Genk. Omdat

een deel van het terrein in campus Genk in de beginperiode een echt moeras was, zette Gust als ingenieur zijn kennis in om dit moeras op te vullen en de grond te bemesten: “Ik ben trots dat we dit konden realiseren zonder te veel geld uit te geven. Het was vooral belangrijk om mijn relaties te overtuigen dat deze werken noodzakelijk waren. Na een bezoekje aan de leefgroep van de ‘liggertjes’ in Ter Heide kon ik een grote aannemer overtuigen. De rest volgde vanzelf.”

Overgang naar de Gebruikersraad

Na een tijdje zette Gust een stapje terug en nam Godfried Vaes het voorzitterschap over. Gust bleef wel actief betrokken bij de ouderwerking als secretaris onder Godfried. In het jaar 2000 werd daarnaast ook de Gebruikersraad zoals we die nu kennen opgericht. Hierin zetelen vertegenwoordigers van alle woonbuurten over de verschillende campussen heen. In de Gebruikersraad nam Gust in de daaropvolgende jaren de rol van secretaris of ondervoorzitter op zich en voor een korte periode nam hij ook de functie van voorzitter ad interim waar. Toen dat gezondheidsmatig niet meer lukte, nam René Meers de fakkel over als voorzitter van de Gebruikersraad. In 2009 werd de vzw Oudercomité ontbonden omdat er minder nood was om vanuit de ouders grote inspanningen te leveren om geld in te zamelen. De Gebruikersraad blijft wel tot op de dag van vandaag een belangrijk overleg tussen ouders en vertegenwoordigers van Ter Heide.

Rita Jaenen & Godfried Vaes † (1972 - 1999)

Handen uit de mouwen

In 1972 werd Godfried Vaes voorzitter van de ouderwerking. "Dat Godfried gemeentesecretaris was in Zonhoven kwam natuurlijk erg goed van pas toen enkele jaren later grond moest gevonden worden voor de uitbreiding van Ter Heide", vertelt zijn vrouw Rita.

"Maar de eerste woning van de campus in Zonhoven werd gebouwd door het Oudercomité.

met radiokok Jan Maesen en de hotelschool van Herk-de-Stad.

Heel Limburg werd daarbij betrokken, want alles moest gratis gebeuren en dat lukte ons! Dat hou je nu niet meer voor mogelijk. Er werd hard gewerkt om centen bij mekaar te krijgen, maar we beleefden er ook veel plezier aan. Nawerken, of beter na-feesten, duurde soms tot laat in de nacht. 'Hier zijn wij thuis, mannekes', zeiden we dan. Dat was een echte verbroedering maar ook bekendmaking van Ter Heide; dat was inclusie avant la lettre."

"Wat de ouders allemaal gerealiseerd hebben, is niet op te noemen"

Dat was zo in die tijd, alle kennis en ervaring van ouders werd aangesproken: metsers, schrijnwerkers, keukenbouwer, aannemer, iedereen moest en zou meedoen. En wie geen 'nuttige vakkennis' had, die mocht 'metserdiener' spelen. Werkzaterdagen, boomplantdag, in Genk een dierenpark aanleggen, een speelpleintje ergens afbreken en weer opbouwen in Ter Heide, het kon allemaal."

Vrienden, kennissen, burens, familieleden en iedereen werd betrokken om mee te werken aan van alles en nog wat. "We organiseerden bijvoorbeeld jaren na mekaar grote eetfestijnen

Andere focus

In die beginperiode was Ter Heide echt van de ouders. "Dat was ons huis. We moesten mee bouwen en zorgen dat er geld was voor alle nodige materialen. Daarbij waren de ouders erg betrokken. Nu is de organisatie zo goed en professioneel georganiseerd dat dit niet meer nodig is. Alles verloopt zo 'gesmeerd' dat ouders zich geen zorgen moeten maken over het materiële en dat werkt wel wat afstandelijkheid in de hand. Maar nu is er ander werk voor de ouders: betrokkenheid bij de werking van Ter Heide, bekommernis voor de zorgkwaliteit. Het professionele combineren met het thuisgevoel voor bewoners én ouders, dat is geen eenvoudige opgave."

Aandacht voor basale stimulatie

Rita blijft het belangrijk vinden dat Ter Heide niet als commercieel bedrijf met een steriele bedrijfscultuur door het leven gaat, maar de nadruk blijft leggen op een huis en thuis zijn voor de bewoners. "De ergotherapeuten zijn vaak zo creatief met allerlei initiatieven als een belevingstheater, dierendag ... Zo had Barbara al eens een kip op haar schoot. Zoiets staat niet beschreven in regeltjes, maar is wel zó belangrijk voor de meer basale bewoners. Ik denk dat we goed bezig zijn in Ter Heide, maar meer aandacht

voor basale stimulatie zou een grote meerwaarde zijn. Ik hoop ook dat ouders steeds alert genoeg blijven om Ter Heide als 'thuis' te beschouwen en blijven ingaan tegen de overheid die een voorziening als hotel ziet. Dat is het niet. Ter Heide betekent thuis, maar ook deskundigheid en kennis. Onze kinderen hebben dat nodig."

Mee op kamp

"Mijn mooiste ervaring als ouder is meegaan op kamp. Dat heb ik een keer of 4 mogen doen. Sindsdien praat ik anders tegen de opvoeders en de gasten van de leefgroep, dan vorm je een gezin.

Op kamp krijg je echt inzicht in de dagelijkse realiteit. De manier waarop er met onze kinderen omgegaan werd, was echt chapeau!

Hopelijk blijven er altijd voldoende mensen op de werkvloer die op een mooie manier met de bewoners kunnen bezig zijn."

René Meers (2007 - 2019)

Vertegenwoordiger van Henisberg

In 1977 werd René's dochter Marleen opgenomen in Ter Heide. Na enkele jaren de tijd te nemen om Ter Heide

te leren kennen, werd hij lid van de toenmalige ouderwerking. Hij werd bovendien verkozen als ondervoorzitter onder het voorzitterschap van Godfried Vaes. Dit deed hij 8 jaar lang, waarna hij even een pauze moest inlassen.

Toen Marleen verhuisde naar campus Tongeren werd ook de statutaire Gebruikersraad opgericht: "Toenvond ik dat er zeker iemand uit campus Tongeren binnen die Gebruikersraad aanwezig moest zijn. Ik stelde mij dan ook kandidaat en werd opgenomen als lid van de Gebruikersraad. Enkele jaren later werd ik eerst 2 jaar lang waarnemend voorzitter, als opvolger en voormalig ondervoorzitter van Mario Della Pelle. Dat mondde in 2007 uit in een officieel voorzitterschap. Ik ben meer dan 10 jaar lang voorzitter geweest." René vertelt: "Mijn motto tijdens mijn voorzitterschap was: 'Hoe beter het gaat met Ter Heide, hoe beter de zorg voor onze kinderen zal zijn'. Daarom heb ik ook altijd gehamerd op een goede samenwerking tussen directie, personeel en ouders. Gelukkig is dat ook steeds gebeurd.

Langs deze weg wil ik dan ook iedereen bedanken die gedurende die 10 jaar mij heeft bijgestaan bij al die honderden vergaderingen."

Overdracht

De Gebruikersraad organiseert elke 4 jaar verkiezingen. Tijdens de verkiezingsronde in 2019 koos René ervoor om zich niet opnieuw kandidaat te stellen. "De taak die voorlag (overgang naar de persoonsvolgende financiering) vond ik gezien mijn ouderdom te zwaar om nog op mij te nemen. Ik heb mijn taak gelukkig wel kunnen overdragen aan 3 nieuwe co-voorzitters en zorgde ervoor dat een drietal ouders vanuit Tongeren mijn taak als vertegenwoordiger van die campus verderzetten in de Gebruikersraad."

Nog steeds op post

Het einde van zijn voorzitterschap betekent niet dat René stopte met zijn activiteiten voor Ter Heide: "Ik blijf mijn werk voortzetten in de ouderwerking hier in campus Tongeren.

Ik zet mij vooral in om tussen de directie, ouders en het personeel een goede samenwerking te realiseren. Ik blijf me ook ten dienste stellen van verschillende activiteiten."

De vele musicals die René regisseerde zullen niet snel vergeten worden. Zijn theatergezelschap maakte samen met de bewoners van Ter Heide prachtige voorstellingen die zeer enthousiast onthaald werden door het talrijke publiek. Ook fietsgroep De Jokers vond 11 jaar lang een trouwe helpende hand in René. Als chauffeur heeft hij hen vele malen begeleid op hun tochten. En ook bij andere evenementen zoals het Mossel-feest, soupers of de kaart- & kienavond was hij steeds trouw op post.

Christel Vallé, Herwig Vaes en Peter Hendrikx (2019 – heden)

Een aparte situatie

De huidige voorzitters van de Gebruikersraad bevinden zich in een aparte situatie. Er is momenteel niet 1 voorzitter, want bij de laatste hernieuwing van de Gebruikersraad werd gekozen

voor drie co-voorzitters. Christel vertelt: "We waren alle drie door onze drukke agenda niet in de mogelijkheid om de functie volledig op ons te nemen. Daarom werken we nu in driespan. Tot nu toe werkt dat prima, ook omdat je input krijgt vanuit verschillende kanalen en je met drie blikken meer ziet dan met één."

De huidige voorzitters kregen al heel wat grote thema's op hun bord. "De woon- en leefkosten en COVID-19 waren de zwaarste thema's van het laatste anderhalf jaar", vat Peter samen. "We zijn al een jaar voornamelijk digitaal met elkaar in contact geweest. Voor sommige ouders toch wel een uitdaging waar we rekening mee moeten houden, voor anderen hopelijk een kans om hun thuissituatie te combineren met hun engagement voor de bewoners van Ter Heide."

Gebruikersoverleg op drie niveau's

Intussen is Ter Heide zo groot geworden dat de Gebruikersraad voor nieuwe uitdagingen staat. "We moeten gaan naar een gebruikersoverleg op drie niveaus", legt Herwig uit.

"Niveau één is het individuele overleg van de Gebruiker met het leefgroepsteam. Niveau twee is het overleg in de woonbuurten voor de lokale noden.

Daar is nog werk aan de winkel, maar dit stuk wordt belangrijker dan ooit in de nieuwe, zelfsturende organisatiestructuur. Het derde niveau is overkoepelend. De Gebruikersraad zoals hij nu is, maar dan voor thema's die het dagelijkse overstijgen zoals de IDO's, woon- en leefkosten e.d."

Individu vs. gemeenschap

Ook voor Peter is 'think global, act local' belangrijk om de voeling met de basis niet te verliezen. "Daar vind je het échte familiegevoel terug dat Ter Heide nastreeft. De persoonsvolgende financiering, de privacywetgeving (GDPR)

e.d. vertrekken vanuit het individu. Maar onze bewoners leven in een gemeenschap. Zonder onderlinge solidariteit zal die nooit goed functioneren. Binnen dat grote geheel moeten we voor iedere bewoner wel zorg op maat creëren." Christel vult aan: "Ondanks de grootschaligheid, moeten we toch aandacht hebben voor de kleinere leefgroepwerking. Ondanks alle regels en structuren moet de bewoner centraal blijven staan. Sinterklaas- en kerstfeesten of kleine verjaardagsmomenten worden erg geapprecieerd en zijn nodig om aan dat warme familiegevoel te werken."

Uitdagingen

Waar zitten de uitdagingen voor de Gebruikersraad in de toekomst? Daarover zijn ze het alle drie eens: de betrokkenheid van de ouders op alle niveaus. "De kennis en kunde van het familiale netwerk is een grote meerwaarde voor Ter Heide. We moeten nog meer functioneren als een grote familie, schouder aan schouder met het personeel. Verder moeten we aandacht hebben voor de expertise van buitenaf en in elkaars keuken durven kijken, net als inzetten op een meer uitgebreide vrijwilligerswerking. En we mogen niet bang zijn voor als het eens botst. Dat gebeurt in de beste families", sluit Herwig af.

Wist je dat ...

Ter Heide samen met de VDAB personen opleidde tot opvoed(st)er?

In 1996 kregen werkzoekenden de kans om een theoretische en praktijkgerichte cursus te volgen tot opvoeder-begeleider in de gehandicaptenzorg. Dit vernieuwende project werd in Limburg uitgewerkt door VDAB in samenwerking met het Sociaal Fonds voor de Vlaamse Opvoedings- en Huisvestingsinrichtingen en Ter Heide. Om voldoende opgeleide mensen te vinden voor de begeleiding van bewoners werkte Ter Heide zelf een opleidingsprogramma uit. Op drie maanden tijd werden cursisten klaargestoomd voor de arbeidsmarkt.

Ter Heide vroeger 2 eigen zwembaden had?

Zowel in campus Genk als in campus Zonhoven konden de bewoners een tijdlang zwemmen in hun eigen privé-zwembad met aangepaste temperatuur. In campus Genk was er een klein zwembad op de oude locatie van de Vennen. Campus Zonhoven had sinds de opening van de campus in 1980 een groot zwembad waar nu de sportzaal staat. Zwemmen was een heel aangename activiteit voor veel bewoners. Het zwembad werd in Zonhoven dan ook tot wel vier keer per dag gebruikt onder begeleiding van de animatoren. Elke groep had een eigen moment waarop

ze ervan konden gebruikmaken.

Gaan zwemmen was in die tijd niet zo simpel: aan- en uitkleden nam veel tijd in beslag en bewoners in of uit de rolstoel en in het zwembad tillen gebeurde een hele tijd zonder tillift. 's Avonds werd het zwembad ook verhuurd aan externen. Medewerkers van Ter Heide gaven er zelfs zwemlessen! Uiteindelijk was het te kostelijk en moeilijk om te blijven voldoen aan de verstrengende wettelijke eisen en werd het zwembad opgedoekt. Bewoners kunnen sindsdien extern genieten van een plons in het water.

Er vroeger op vreemde manieren aan besparingen gedaan werd?

Het is goed om niet te kwistig met je geld om te gaan, maar over de jaren heen werd in Ter Heide soms toch op gekke manieren bespaard. In de beginjaren 2000 was de afspraak dat je pas een nieuwe pen kreeg als je oude volledig op én terug ingediend was als bewijs. In campus Borgloon of Tongeren betekende dat soms een week wachten

op een nieuwe pen. Ook wie een gom bestelde bij het economaat keek soms vreemd op wanneer hij deze aankreeg. Een halve gom of soms maar een kwartje was meer dan voldoende! We hebben soms wel eens kunnen lachen met deze besparingen, maar heel wat mensen onder ons hebben dat kwartje of die halve gom nog steeds!

Ter Heide ook een zeer academische kant heeft?

Studiedagen, instructievideo's over leiderschapsstijlen, papers, meewerken aan provinciale initiatieven ten voordele van personen met een beperking ... Ter Heide heeft aan heel wat initiatieven samengewerkt. Deze

kennis deelden we graag met mensen uit het werkveld, zowel nationaal als internationaal! Heel wat organisaties kwamen in de loop der jaren op bezoek in Ter Heide om te zien hoe bepaalde concepten (zoals bv. de

woonbuurtenstructuur) in de praktijk toegepast konden worden. Om ook internationale partners een hand toe te reiken, werd zelfs een Engelstalige folder opgesteld.

Sommige bewoners geboren verkeersleiders zijn (en andere dan weer niet)?

Medewerkers van campus Genk kennen bewoner Hasan als geen ander. Hij stond jarenlang elke woensdag trouw op post aan de centrale ingang van de campus om medewerkers aan het eind van hun werkdag met de auto te zien vertrekken. Wie fout geparkeerd stond (of met de fiets kwam), kreeg naar zijn voeten. Vergeten te 'tuuten'? Dat kon je soms een rode kaart opleveren. Gelukkig waren er ook genoeg mensen

die een groene kaart en een blij glimlach kregen.

In campus Borgloon wou bewoner Jean-Marie in de 'nillies' ook zijn steentje bijdragen als verkeersleider. Toenmalig Algemeen directeur Jean Vanempen volgde zijn instructies tot op de letter bij het uitrijden. Een beetje naar links, nog maar wat naar achter ... en hij reed knal tegen een dikke betonnen paal. Volgende keer beter?

Onze bewoners echte musicalsterren zijn?

De afgelopen 50 jaar stonden onze bewoners verschillende keren op het podium. Zo namen we met Ter Heide zeven

keer deel aan musicals onder regie van René Meers. Een groots opgezet verhaal werd steeds opgeluisterd met een intermezzo van muziek en dans van onze bewoners. Het waren hectische tijden met repetities en praktische regelingen rond de organisatie, maar het sterkte ook de onderlinge sfeer en zorgde voor fijne herinneringen. Ouders en familieleden verlieten enthousiast en fier de voorstelling, want de bewoners van Ter Heide op het podium blijft toch een uniek gegeven! Met een glimlach op ons gelaat denken

we terug aan deze mooie momenten.

De musicals op een rijtje:

1. **1986** Revue: 3 handen vol. Ter ere van 15 jaar Ter Heide.
2. **2004** Musical KVG: Het kerstgerecht
3. **2006** Musical KVG: Demerdoep en Jekerjeunk
4. **2009** Musical KVG: Gemeen goed
5. **2011** Musical in eigen beheer met hulp van een toneelgroep: X-MASS
6. **2013** Musical KVG: De kleine tromelaar
7. **2017** Musical KVG: Miss Monnie

Er in campus Borgloon serieuze feesten gehouden werden?

In de nillies sloten de medewerkers van 't Brikhof elk jaar het werkjaar in juni af met een Brikhoffuif. In het begin waren dat grote feesten met partner in feestzalen als de British

in Bilzen. Ieder betaalde zijn eigen uitgaven en die liepen soms op! Toch konden we jaarlijks tellen op zo'n 120 aanwezigen, genieten van lekkere buffetten en dansen op de

beats van een eigen dj. Door de hoge kostprijs werd de fuif afgeslankt naar een etentje na de kantooruren. Even gezellig, maar net wat minder glamourous.

Belevingsdag in het groen

26 juni 2018: in het Genker plantencentrum vond de Ter Heide belevingsdag in het groen plaats. Initiatiefnemer Bart Hiemeleers zat al jaren met het idee om eens iets speciaals voor de bijzondere bewoners van Ter Heide te organiseren. Het idee voor de belevingsdag ontstond tijdens de voorbereiding van het 25-jarig bestaan van het Genker plantencentrum. Samen met Ter Heide werd bekeken hoe het evenement praktisch georganiseerd kon worden. Denk maar eens aan het sanitair met verzorgingsunit en tilliften, busvervoer, de planningsschema's voor activiteiten, friet- en ijskramen ...

Voor elk wat wils

Er was zoveel variatie in het aanbod dat het bijna onmogelijk was om aan alle activiteiten deel te nemen.

Naast het rolstoelfietsen, de huifkar-tochten en golfkarparcours, waren er ook 3 kamelen als 'vervoersmiddel'.

Deze laatsten vielen bijzonder in de smaak! De activiteitenweide was volledig rolstoeltoegankelijk met springkastelen, snoezelpoel's en knuffeldieren. Verder vonden ook creaworkshops en de 'voel- en geurtuinen' een plaatsje naast de enorme lounge.

Wensboom

Elke leefgroep mocht wensen formuleren om in de wensboom te hangen. Een 100-tal wensen zijn hetzelfde jaar nog vervuld, met dank aan de gulle leveranciers en klanten van het Genker plantencentrum.

Mascottes

Tijdens het apotheosemoment werden mascottes voor elke campus voorgesteld: 4 gemitte kangoeroes met de namen Gerry, Zohra, Bo en Toby.

1 000 stralende gezichten

De stralende gezichten en reacties van zowel bewoners, ouders, opvoeders en vrijwilligers zeiden alles. Iedereen heeft die dag weer kunnen ervaren wat een fantastische, hechte familie Ter Heide wel is.

Fietsen in Ter Heide

In 1943 verscheen het liedje 'Fietsen op de heide' van de Ramblers. Een toepasselijk nummer dat – wie weet – misschien aan de basis lag van de naamkeuze van Ter Heide?? Tijdens onze dagelijkse fietstochtjes met de bewoners en de vrijwilligers hoor ik Maurice Bammens regelmatig hiervan een eigen versie zingen. "Fietsen op Ter Heide" – fijn voor iedereen ... en of hij gelijk heeft!

In de beginjaren

Toch was fietsen in de beginjaren van Ter Heide geen evidentie. Aangepaste fietsen bestonden niet, tenzij een eigenhandig fabricaat van een papa van een bewoner die wat kennis had van vlieg- en laswerk. Voor zij die niet op een gewone fiets konden rijden, was het dus huilen met de pet op. Werken aan de motoriek beperkte zich vaak tot wandelen rond het blokje of in het beste geval met de goede stappers een wandelingetje tot aan het torentje in Bokrijk.

Ik herinner mij ook nog de aanschaf van 2 fietsen met Huri-trekdeel waarmee een rolwagen bevestigd kon worden aan een gewone fiets. Veel heb ik er niet mee zien fietsen omdat het gewoon te zwaar om te trappen was en te gevaarlijk.

Fietsplezier voor iedereen

Met de opkomst van de gewone elektrische fiets werden er ook inspanningen gedaan om modellen te ontwerpen voor mindervalide bewoners. De

aanschaf ervan kostte echter stukken van mensen (ook nu nog trouwens). Gelukkig hebben we ondernemende ouders in Ter Heide. Bart Hiemeleers, vader van Roel, richtte in 2008 de vzw 'Fietsplezier voor iedereen' op. Via de verkoop van een stripverhaal, balpenen en vele andere activiteiten verzamelde de vzw fondsen waarmee 16 aangepaste elektrische rolstoelfietsen aangekocht werden. Zo kreeg in de beginfase elke campus van Ter Heide een aantal fietsen cadeau. Intussen is het fietsenpark van Ter Heide, dankzij heel wat sponsors, gegroeid tot 38 stuks. Deze spectaculaire groei is mede te danken aan onze uitgebreide vrijwilligerswerking in de verschillende campussen. Fietsen wint in onze maatschappij elk jaar meer en meer aan populariteit. Wij zijn dan ook blij dat heel wat gepensioneerd/vrijwilligers via ons fietsproject de weg naar Ter Heide gevonden hebben. Voor veel mensen is fietsen met onze bewoners een zinvolle

activiteit die zowel voor henzelf als voor onze bewoners een meerwaarde betekent.

Het einde

Door het grote succes en de verbeterde technologie zijn helaas veel van onze fietsen al aan vervanging toe. Samen met de mountainbikegroep het Calluna Team is dit vernieuwingsproject volop ingezet. Met volle overgave zetten deze mensen zich in om fondsen te verwerven om nieuwe fietsen aan te schaffen.

De betekenis van het fietsen voor onze bewoners is niet te onderschatten. Voor hen betekent het een verruiming van hun leefwereld. We hoeven niet meer rond de kerktoeren te blijven. We kunnen genieten van de prachtige omgeving waarin onze campussen gelegen zijn. Fietsen is vrijheid, fietsen is inclusie, fietsen is ... het einde.

Tony Antheunis,
activeringscoördinator campus Zonhoven

De Cambadag: al 16 edities lang plezier voor jong en oud

De Cambadag werd in 2005 in het leven geroepen als initiatief van de eigenaar van Camba en fietsclub De Jokers. Het werd uiteindelijk één van de drie belangrijkste sponsoractiviteiten van De Jokers ten voordele van Ter Heide. Het idee? Een uniek mountainbikeparcours uittekenen in Midden-Limburg. In 2021 is de Cambadag een gekend mountainbike-event dat al aan zijn 16de editie toe is!

Een mooie start

De eerste editie organiseerde Camba en De Jokers in eigen regie. Dat eerste jaar namen al meteen 500 fietsers deel. Heel wat voor een eerste organisatie! Daarna werd de Cambadag georganiseerd in samenwerking met Fietspromo en groeide het aantal deelnemers pijlsnel naar 800, 1200 en 1600 mountainbikers uit heel Vlaanderen en Nederland. Er werd een personeelsfeest vanuit Camba aan gekoppeld, beroepsrenners namen deel en televisieleden maakten hun opwachting. Na de tocht was er een gemoedelijke verbroedering tussen Camba, Ter Heide en De Jokers met een overvloedige BBQ, aangevuld met een fris getapte Grimbergen.

Opvolging verzekerd

Het parcours was steeds schitterend en het was telkens mooi om de eindeloze rijen fietsers hun weg te zien

zoeken in de prachtige natuur van Midden-Limburg. Het vele voorbereidende werk kreeg telkens een fijne beloning als al deze fietsers moe en tevreden in groep zaten te genieten van spijs en drank. Enkele jaren geleden nam het Calluna Team de fakkel over van De Jokers, waardoor deze mooie activiteit nog lang verdergezet

kan worden.

Op zondag 26 september vindt de 16de editie plaats (vertrek tussen 8 en 11 uur), volledig op Genks grondgebied. Mountainbikers kunnen zo 3 mijnstreken verkennen: Zwartberg, Waterschei en Winterslag. Start en aankomst liggen nog steeds op het bedrijventerrein van Camba.

Pa Stico: een kanjer van een vrijwilliger

Sommige vrijwilligers zetten zich al zo lang in voor Ter Heide dat het vreemd aanvoelt om hen voor langere tijd te moeten missen. Jan Stienaers (of 'pa Stico') is zo iemand. Als sinds 1985 rijdt hij met de huifkar in Ter Heide. Ook op de mooie leeftijd van 90 jaar kunnen we nog steeds op hem rekenen.

Genieten in de huifkar

De huifkar is een bekend en graag gezien zicht in campus Genk en Zonhoven. Als sinds 1985 kunnen de bewoners ervan genieten om tweemaal per week in groep rondgereden te worden door pa Stico en zijn paarden. Jans zoon Johan (†) verbleef vroeger in de Spar en droeg hiervoor ook zijn steentje bij. Zo mende hij de huifkar mee onder het toezicht van van papa Stico.

Slimme paarden

Wist je dat het Friese paard de weg al helemaal vanbuiten kende? In het uitzonderlijke geval dat er iets zou gebeuren, zou het gewoon terug naar Ter Heide wandelen met volgeladen huifkar. Stico nam in de beginjaren ook altijd zijn eigen Friese paarden mee van thuis om huifkartochten

te maken. Later sponsorde hij verschillende paarden voor Ter Heide. Die werden daarna in Ter Heide gestald en gebruikt voor de huifkar. Zo konden we onze bewoners ook een mooi aanbod hippotherapie doen en samen gezellige wandelingen op het paard maken.

Kanjer

De huifkar werd bovendien niet enkel gebruikt om bewoners mee rond te rijden. Stico deed er ook elke middag een dutje in. In 2021 werd Jan 90 jaar en ook op deze mooie leeftijd zet hij zich nog steeds in voor onze

bewoners. Dankzij zijn engagement beleefden de bewoners van Ter Heide al vele mooie momenten. We zijn dan ook enorm dankbaar dat we op zo'n kanjer van een vrijwilliger kunnen rekenen. Namens alle bewoners: bedankt, papa Stico!

50 jaar vrijwilligerswerking

Ik zou liegen als ik mijn verhaal zou beginnen met "In den beginne was er niets". Want zolang Ter Heide bestaat, zijn er al vrijwilligers geweest die voor onze bewoners de handen uit mouwen staken. En ja, in het begin mocht je dat letterlijk nemen.

Ouders aan de slag

Memorabel zijn de vele werkzaterdagen waar ouders en sympathisanten zich letterlijk de blaren op de handen werkten om Ter Heide te helpen uitbouwen tot wat het nu is. Op deze werkzaterdagen werd van alles gedaan: de sportzaal bouwen in campus Genk, afsluitingen plaatsen, grondwerken, honderden bomen planten ... Te veel om op te noemen. Heel vaak waren het ouders die hun vrije zaterdag opofferden voor het welzijn van hun kind. Niets was hen te veel om een mooie en warme thuis te maken voor hun kinderen.

Bomen planten

Ik herinner me nog dat we met onze afdeling van de KSA Berbroek bomen kwamen planten rondom het 'BT' in Zonhoven. Ik moet helaas vaststellen dat heel wat van deze bomen reeds de geest hebben gegeven ofwel plaats hebben moeten maken voor de nieuwe woningen. Verdorie, ik word oud. Een deel van deze bomen is ook verdwenen in een kleine bosbrand veroorzaakt door een bewoner die papier aan het opbranden was in een oude olieton. Dingen die nu ondenkbaar zijn.

Ontelbare uren

Mijn vroegste herinnering aan één van de vrijwilligers die werd ingeschakeld

in de activering was 'Antonino'. Onze bewoners droegen hem op handen. Hij was muziektherapeut en kwam wekelijks musiceren met onze bewoners. Een unieke en zeer gesmaakte ervaring. Ik verwed dat onze oudste bewoners hem zeker nog kennen! Natuurlijk mogen we ook de vele vrijwilligers niet vergeten die ons kwamen helpen bij allerlei activiteiten. Zonder hen geen opendeur, kerstmarkt, personeelsfeest ... Ontelbaar zijn de uren die zij pro deo gepresteerd hebben.

Nieuwe wending

De laatste 10 jaar heeft de vrijwilligerswerking een nieuwe wending gekregen in Ter Heide. Een aantal personeelsleden werden aangesteld met in hun profiel het uitbouwen van een vrijwilligersbeleid. Hoewel we opstaan voor

vrijwilligers in alle afdelingen, kwam het accent meer te liggen op vrijwilligers binnen de activering van onze bewoners. Op dit ogenblik zijn er zeker een 70-tal mensen die bijna wekelijks naar Ter Heide komen om te fietsen, wandelen, masseren ... Een onbetaalbare bron van helpende handen die we maar al te graag met open armen ontvangen.

Vrijwilligers zijn superbelangrijk!

Als je de boekjes erop naslaat, vind je dure woorden als integratie, inclusie en nog veel meer. Vrijwilligerswerk omvat het allemaal. Sinds we onze deuren openen voor vrijwilligers is Ter Heide beter bekend geworden in de gemeenschap waar zij deel van uitmaken. Vrijwilligers nemen Ter Heide en wat ze hier, samen met onze bewoners, beleven mee naar huis. Men leert het reilen en zeilen kennen binnen een anders zo gesloten leefgemeenschap.

Zij dragen ons een warm hart toe en steunen ons door dik en dun. Bedankt daarvoor, vrijwilligers.

Tony Antheunis,
activeringscoördinator campus Zonhoven

Een mensgerichte intercommunale: de groei en bloei van IGL

Ter Heide maakt samen met LIVaanhetwerk deel uit van IGL, de Intercommunale vereniging voor hulp aan Gehandicapten in Limburg. Als sinds 1967 zet IGL zich in om kwetsbare mensen in Limburg zo goed mogelijk te ondersteunen. Door de jaren heen hebben verschillende voorzitters van IGL hieraan hun steentje bijgedragen. Ze konden hierbij steeds rekenen op de deskundigheid van secretaris Henri Vandermeulen als ondersteuning. De laatste drie voorzitters – Vera Withofs, Guido Vandebrouck en Mustafa Harraq – vertellen ons hoe de intercommunale door de jaren heen evolueerde.

Vera Withofs
(31 mei 2001 - 22 februari 2013)

De eerste voorzitters

Het beheer van de intercommunale gebeurde in de beginjaren samen met drie bestuursorganen: de Algemene Vergadering, de Raad van Bestuur en het Bestuurscomité.

IGL. "Na de gemeenteraadsverkiezingen van 1988 werd ik lid van de Raad van Bestuur en het Bestuurscomité", vertelt Vera. "Zo heette dat toen onder het voorzitterschap van Paul Mayers. Hij was 28 jaar lang voorzitter van IGL. Daarna nam Paul Maris die rol waar. In 2001 volgde ik hem op als voorzitter."

Borgloon (1996) en wat later Tongeren (1999), kon ook in Zuid-Limburg een aanbod voor personen met een beperking uitgebouwd worden. Er ging daarnaast veel aandacht naar de schaal waarop de dienstverlening georganiseerd moest worden. Ter Heide werd groter, maar toch moest het de kleinschaligheid kunnen behouden die

In de Algemene Vergadering zetelen afgevaardigden van alle steden, gemeenten en OCMW's die lid zijn van

"IGL was nooit een ik-verhaal. Alle realisaties zijn te danken aan een heel team van mensen."

Uitbreidingen in Ter Heide

In deze periode stond IGL in voor het goede beheer van 3 activiteitencentra: Ter Heide, het Intercommunale Instituut voor Technisch Bijzonder Onderwijs, kortweg IITBO (nu: BuSO De Wissel) en het CBO29 voor beroepsopleidingen (later werd dat Azertie, intussen spreken we van LIVaanhetwerk). "Gedurende mijn voorzitterschap bij IGL is er heel wat veranderd voor Ter Heide. Door de uitbreiding van Ter Heide met campus

zo kenmerkend en noodzakelijk was voor deze doelgroep", legt Vera uit.

Een teaminspanning

Voor Vera was het ook belangrijk dat de communicatielijnen korter werden. "Want hoe korter de lijn, hoe juister de informatie waarover je beschikt. Als voorzitter had ik ook het voordeel dat ik deel uitmaakte van verschillende comités. Dit heeft mij dichter bij de personeelsleden gebracht. Ook tijdens activiteiten van de drie activiteitencentra

kon je mensen aanspreken vanuit het werkveld. Zo kon je echt voelen wat er leefde in de organisaties.”

“Voor mij was het in IGL nooit een ik-verhaal. Alles dat we in die tijd realiseerden, gebeurde met een heel team van mensen. De voorzitters van het Oudercomité maakten toen bijvoorbeeld ook deel uit van het Bestuurscomité met raadgevende stem. De rol van de ouders vond ik altijd zeer belangrijk voor Ter Heide. Uiteindelijk geven zij het volle vertrouwen over hun kinderen aan de organisatie. Ze hebben het recht om goed geïnformeerd te zijn. Later ging dit over in de Gebruikersraad”, legt ze uit.

Er samen staan

“Het ging in IGL nooit om de grootste te zijn, het ging erom voor iedere bewoner, leerling en cliënt de beste te zijn. Ook in het Bestuurscomité hielden we dat in het achterhoofd. Het Bestuurscomité was dan wel samengesteld uit afgevaardigden van politieke fracties, maar het element ‘politiek’ was daar niet aanwezig.”

“Als organisatie hebben we er met al die partners altijd samen gestaan. Dat was belangrijk voor de eerste verlenging van IGL in 1997. Na de gemeenteraadsverkiezingen van 2013 stopte ik als voorzitter en nam Guido Vandebrouck het van mij over. Maar ook nu blijf ik nog goed op de hoogte van wat er allemaal gebeurt in IGL”, besluit Vera.

Guido Vandebrouck

(1 maart 2013 - 27 maart 2019)

Eerste werkdag

“Mijn eerste contact met Ter Heide was in 1979”, vertelt Guido. “Ik was net afgestudeerd als leerkracht lager onderwijs en begon aan een weekje interimwerk voor het BuSO in Ter Heide. Mijn eerste werkdag speelde ik met legoblokken, hielp ik eten geven en werd ik doodgeknuffeld tijdens de speeltijd. Zoiets had ik

nooit geleerd tijdens mijn opleiding, maar ik ben zeer dankbaar voor die ervaring.”

Van de schoolbanken naar IGL

Daarna werkte Guido 10 jaar als leerkracht en 10 jaar als directeur. In 1991 ging hij de politiek in en was hij actief als gemeenteraadslid in Genk. “Van daaruit werd ik later afgevaardigd voor de Algemene Vergadering van IGL. De naam ‘IGL’ zei me niet meteen iets. Het was ook niet de meest sexy naam of een breed gekend merk. Ter Heide kende ik, maar IGL moest ik nog ontdekken.”

In 2013 volgde Guido Vera op als voorzitter. “IGL was toch wel een vreemde eend in de bijt in Vlaanderen omdat het een aparte constructie was. IGL was zorg, onderwijs en tewerkstelling ineen. Eigenlijk was daarmee de hele gehandicaptensector toegedeckt in zijn verschillende aspecten. Toch was het niet simpel, want elk had zijn eigen wetgeving en regels.”

Fijne samenwerkingen

“Ik heb als voorzitter altijd geprobeerd om mensen kansen te geven, deuren te

openen of relaties op te bouwen. Voor mij was het belangrijk om een goed contact te hebben met de directies en over dingen te durven praten. Zo bouw je fijne samenwerkingsverbanden op en vul je elkaar aan. We hebben elkaar altijd heel goed verstaan, ook in

het Bestuurscomité en naar samenwerkingen met de vakbonden toe. De leerling, cliënt, bewoner en medewerker stond steeds centraal.”

Een kleine schakel

“De realisaties van IGL tijdens mijn voorzitterschap zijn het resultaat van veel mensen en goede samenwerkingen”, vertelt Guido. “IGL is voor mij altijd een instelling geweest die vooruit wou en openstond voor innovatie.

De grootste realisatie tijdens mijn voorzitterschap was de voorbereiding van de tweede verlenging van IGL in afgeslankte vorm. Die werd op 25 september 2019 na mijn voorzitterschap afgeklopt. Hierdoor viel BuSO De Wissel niet meer onder IGL, maar verhuisde de school naar het provinciale niveau. Het was een drukke periode, want gelijktijdig met dat dossier begon Ter Heide met de opstart van de nieuwbouw en werkte Azertie aan een nieuwe identiteit. Intussen staan ze er als LIVaanheterk.

"In al het werk dat gebeurde, was ik maar een kleine schakel. Het zijn de mensen in het werkveld die het belangrijke werk doen. Ik heb steeds proberen goed te doen in het voordeel van de bewoners van Ter Heide, de leerlingen van BuSO De Wissel en de cliënten van LIVaanheterk. Je moet er voor hen staan en bovendien luisteren naar de medewerkers. Als je dat doet, ben je goed op weg." Guido engageert zich intussen nog steeds voor Ter Heide met de mountainbikers van het Calluna Team.

Mustafa Harraq
(11 april 2019 – heden)

Een mensgerichte organisatie

Mustafa kende IGL en Ter Heide al voor zijn voorzitterschap. "Toch heb ik de eerste paar weken als voorzitter heel wat informatie in me moeten opnemen", vertelt hij. "Dan merk je pas hoe groot de organisatie echt is en hoeveel structuren er zijn. Alleen al in Ter Heide heb je medewerkers, directie, Gebruikersraad, vakbonden etc. Op IGL-niveau is er dan weer de Algemene vergadering en Raad van Bestuur. Het was wel even zoeken hoe al deze groepen samenwerkten."

"Als ik zie hoe de directie en het personeel van Ter Heide en LIVaanheterk werken, zie ik heel veel warme mensen. Daarom ben ik blij dat ik in deze organisatie ben terechtgekomen. Mensen kunnen hier nog echt mens

zijn. Bovendien wordt er ook gezocht naar hoe we mensen verder kunnen ondersteunen op allerlei niveaus. Ik zie tijdens verschillende vergadering dat medewerkers er echt voor gaan. Het is voor hen geen werk, maar een roeping. Iedereen is zeer betrokken bij zijn bewoners of cliënten."

maar het menselijke aspect wordt goed bewaakt."

Kansen bieden

Op persoonlijk vlak probeert Mustafa steeds het beste uit zichzelf te halen en als voorzitter trekt hij die lijn ook door naar IGL: "In IGL is het mogelijk

"Je ziet dat medewerkers er echt voor gaan. Dit is voor hen geen werk, maar een roeping."

Uitdagingen maken ons sterker

Mustafa heeft al heel wat grote uitdagingen beleefd in IGL. "Ik had het geluk dat ik direct aan het begin van mijn verhaal de verlenging van IGL meekreeg en snel moest schakelen. Ik ben wel blij dat ik er op deze manier ben ingerold. Voorzitter zijn om handtekeningen uit te delen is niks voor mij. Uitdagingen maken ons sterker."

Er staan voor IGL nog heel wat plannen op de agenda: "We kijken naar de mogelijkheden die IGL kan bieden voor medewerkers, cliënten, bewoners en de bredere samenleving. Daarmee mag ik als voorzitter een stukje geschiedenis schrijven. Samen met de vakbonden werken we intussen al aan werkgeluk beter integreren op de werkvloer. De toekomst biedt veel mogelijkheden,

om in beweging te komen. Dat maakt dat ik ook niet stilzit. Het voelt goed om echt betrokken te kunnen zijn bij Ter Heide en LIVaanheterk. Samen met LIV doen we op dit moment veel om mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt aan het werk te krijgen. We halen hen zo uit de armoede of bieden ze kansen indien ze een beperking hebben. Want als je een beperking hebt, wil dat niet zeggen dat je niks meer kan. Dat weet Ter Heide ook. Er zijn andere dingen die je dan net beter kan dan een persoon zonder beperking. We moeten daarom in IGL steeds vertrekken van onze sterke kanten en iedereen kansen geven. Als dat lukt, kunnen we een mooi parcours afleggen."

Ter Heide in een notendop

8 maart 1971

De eerste leefgroep van Ter Heide opent in Genk. In de loop van dit jaar volgen nog 3 andere groepen voor kinderen tot 12 jaar.

1973-1974

Een nieuwbouw voor 60 tieners wordt gebouwd.

1980

Het Nursingtehuis opent in campus Zonhoven. De volwassenwerking van Ter Heide is een feit. Er is hier plaats voor 120 personen.

1994

3 woonomgevingen worden geboren: een orthopedagogische woonomgeving, een woonomgeving in het teken van medische en paramedische problematiek en een gedragstherapeutische woonomgeving. De eerste bewoners bereiken bovendien de toen spectaculaire kaap van 50 jaar.

1996

Ter Heide viert de opening van een derde campus in Borgloon.

1999

Campus Tongeren opent zijn deuren

en dagopvang 't Ven ziet het levenslicht in campus Genk.

2006

Ter Heide bouwt een aanbod uit voor een nieuwe doelgroep: bewoners met een matige verstandelijke beperking en ernstige gedragsproblemen (de huidige GES-groepen).

2007

Campus Borgloon opent de dagopvang.

2016

Ter Heide verwelkomt een nieuwe doelgroep: kinderen met een autisme-spectrumstoornis en een verstandelijke beperking.

2018

Ook jongeren met een GES +-problematiek krijgen een plekje in Ter Heide.

2021

We vieren het 50-jarig bestaan van de organisatie.

Colofon

Ter Heide nieuws

Speciale editie Ter Heide 50 jaar

Redactieraad:

Hilde Kubben, Kari Feys, Leon Van Es, Tony Antheunis, Cynthia Gilissen en Isabelle Saint-Georges

Grafische vormgeving:

Gert Vos & Bart Hiemeleers (Gezel)

Verantwoordelijke uitgever:

Paul Geypen, Klotstraat 125, 3600 Genk

Kantoor afgifte: Hasselt 1 B-789

Ter Heide campus Genk

Klotstraat 125, 3600 Genk
Tel. 089 32 39 30, Fax. 089 30 62 50

Ter Heide campus Zonhoven

Jacob Lenaertsstraat 33, 3520 Zonhoven
Tel. 011 81 94 00

Ter Heide campus Brikhof

Brikhof 68, 3840 Borgloon
Tel. 012 26 08 50

Ter Heide campus Henisberg

Baversstraat 32, 3700 Tongeren
Tel. 012 39 83 80, Fax. 012 39 83 99

